

Opinia națională

Săptămânal de opinii, informații și idei de larg interes național

Director: Mioara Vergu-Iordache

Studentii din anii terminali, emoții pentru

ULTIMA SESIUNE

Se află în plină desfășurare sesiunea de examene pentru studenții din anii terminali. Emoționați de despărțirea de profesori și colegi, studenții privesc viitor, mai exact spre continuarea studiilor și, implicit, găsirea unui loc de muncă în domeniu.

Ora 8:55. Studenții din anul III, Facultatea de Jurnalism, Comunicare și Relații Publice se pregătesc să intre în sala de examinare. *Fotojurnalism* este cursul la care ei trebuie să demonstreze că și-au însușit cunoștințele dobândite pe tot parcursul anului. „Sesiunea este perioada în care înveți cu adevărat să te autodepășești”, este părerea Mihaelei Vișan, studentă în anul III. În continuare, Mihaela spune că sesiunea îți dă prilejul să „îți testezi la maximum răbdarea și puterea de a asimila materia de peste semestru. Acestea te vor ajuta să vezi cu adevărat ce-ți place și pe ce vrei mai exact să te concentrezi.”

În mare parte, studenții din anul terminal fie vor să-și găsească un job în domeniu, fie vor să-și deschidă o afacere. Acesta este și țelul studentei Cristina Motorga. Despre profesorii facultății, Cristina spune cu emoție în glas că „mi-au oferit oportunitatea de a învăța ceea ce îmi place”.

Ora 9:10. Ușa laboratorului se deschide cu acordul profesorului supraveghetor care invită alți studenți să lase emoțiile la ușă. Acolo este locul lor. În sala de examinare, studenții sunt concentrați la maxim și pare că nimic să nu le distragă atenția. Nici măcar prezența aparatului de fotografiat. Pentru ei, timpul se măsoară în cât mai multe răspunsuri corecte. Dincolo de ușa metalică, alți studenți așteaptă emoționați să intre în lupta cu grilele electronice pentru a captura nota maximă.

Ora 9:30. Ușa laboratorului își face din nou datoria și se deschide. Este rândul altor studenți să fie examinați. Cătălin Tănase este unul dintre studenții care tocmai au ieșit din focul sesiunii și este foarte vesel. Are și de ce. Cu câteva clipe înainte, pe monitorul calculatorului său a fost afișată nota 10. Când este întrebat cum au fost cei trei ani petrecuți în sânul Facultății de Jurnalism, Comunicare și Relații Publice, Cătălin se oprește un pic în loc și, după o scurtă meditație, răspunde scurt: „interesant, însă au trecut prea repede”. Aceasta este părerea generală a tuturor studenților din anul III, care, în continuare, se gândesc la următoarele examene, dar și la licență.

Mihăiță ENACHE

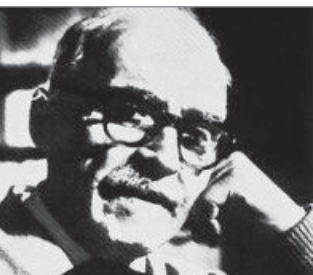

Jurnalism și comunicare

Vineri, 20 mai 2011, a avut loc Sesiunea anuală a cadrelor didactice ale Facultății de Jurnalism, Comunicare și Relații Publice. La cele două secțiuni, moderate de conf. univ. dr. Sofia Bratu respectiv conf. univ. dr. Aurel M. Cazacu au fost prezentate lucrări de un real interes.

Dintre comunicările prezentate amintim: *Evoluția conceptului de Frumusețe feminină*- conf. univ. dr. Sofia Bratu, lector univ. drd. Ruxandra Coman, *The Language of Tourism – The Use of Anglicisms*, conf. univ. dr. Rodica Ștefan, *Aspecte ale identității în spațiul intercultural* - asist. univ. drd. Anița Grigoriu, *Caracteristici ale violenței în emisiunile TV informative din România*- asist. univ. drd. Cristina Marghioala, *Incertitudini politice și gazetărești în România (1938)*- Asist. univ. drd. Cristina Scarlat, *Statutul universității în societatea cunoașterii* - lector univ. dr. Maria Cernat, *Discurs și retorică în postmodernism* - conf. univ. dr. Aurel M. Cazacu, *Violența simbolică în comunicarea politică*- conf. univ. dr. Pamfil Nichițel, *Istoria presei românești – un deziderat cu opțiuni divergente*- prof. univ. dr. Lucian Chișu, *Criterii de eficiență în mass-media digitale*- lector univ. drd. Gheorghe Cojocariu, *Avatarurile postmoderne ale jurnalismului on-line*- asist. univ. drd. Marius Ion.

Corina GHIGA

Tudor ARGHEZI
21 mai 1880 – 14 iulie 1967

Opera sa poetică, de o originalitate exemplară, reprezintă o culme a literaturii române. A scris, între altele, teatru, proză (notabile fiind romanele *Cimitirul Buna Vestire* și *Ochii Maicii Domnului*), pamflete, precum și literatură pentru copii. Pentru activitatea sa remarcabilă în literatură a primit, în 1936, la egalitate cu George Bacovia, și în anul 1946, *Premiul Național de Poezie*. În anul 1955, a fost ales membru al Academiei Române; a fost distins cu numeroase titluri și premii și în anul 1965 a fost recompensat cu *Premiul Herder*.

Limba română este patria mea

Ex libris

Carte frumoasă cinstite cui te-a scris
Încet gândită, gingaș cumpănită;
Ești ca o floare, anume înflorită
Măinilor mele, care te-au deschis.

Ești ca vioara, singura ce cântă
Lubirea toată pe un fir de păr,
Și paginile tale, adevăr,
S-au tipărit cu litera cea sfântă.

Un om de sânge ia din pisc noroi
Și zămislește marea lui fantomă
De reverie, umbră și aromă,
Și o pogoară vie printre noi.

Dar jertfa lui zadarnică se pare,
Pe cât e ghiersul cărții de frumos.
Carte iubită, fără de folos,
Tu nu răspunzi la nicio întrebare.

transmite studenților săi nu doar cunoștințe, ci și dragostea pentru literatura română, pe care o dorea cunoscută în toate conexiunile, fără aproximații și fără considerații diletante. Scrisul său era asemenea lecțiilor, pe care le ascultam concentrați, deoarece ne atrăgea densitatea ideilor, amătura faptelor, evidența că nu plutam în nebuloasa impresiilor subiective, ci eram călăuziți să înțelegem cum s-a născut opera literară, de cine a fost influențat scriitorul, care este contextul formării scriitorului.

Lui G. C. Nicolescu i se datorează un număr însemnat de ediții, prefețe, studii, critice dedicate scriitorilor clasici și contemporani, scrise cu acribie, aducând puncte de vedere temeinic fundamentate. La 57 de ani, drumul vieții sale s-a oprit. De atunci au trecut 43 de ani; mai multe volume semnate de el au apărut postum, printre care au amintit monografia Duiliu Zamfirescu, Studii despre Eminescu. Cred însă că ne putem apleca din nou asupra operei sale, pentru a reduce în actualitate perspective întemeiate pe un studiu atent al literaturii române, pe o

cunoaștere temeinică a valorilor noastre literare.
Ca un omagiu adus fostului meu profesor, aș vrea să reproduc rândurile scrise cu mulți ani în urmă, care, cred, nu și-au pierdut viabilitatea, ca o modestă contribuție la cunoașterea de către generațiile tinere a unui profesor, istoric și critic literar, a unuia dintre acei oameni de cultură care au dovedit, luptând nu numai cu vitregia vremurilor, o exemplară devoțiune față de spiritualitatea românească.

(Continuare în pag.4)

Românii din afară, rumânii din suflet

Muma noastră să ia samă mai bine de noi!

Românii din *Timoc*, sau rumânii, așa cum își spun ei, duc o luptă prin care își revendică dreptul de a folosi limba maternă în școli. Nu este singura problemă cu care se confruntă și nici singura revendicare pe care o au, dar este una dintre cele mai importante. Își doresc să aibă aproape un aliat care să îi însoțească în acțiunea lor. Miercuri, 18 mai, a avut loc o dezbatere la care au participat liderii români din *Timoc*, reprezentanți ai mediului politic românesc și studenți, pe fondul creșterii tendinței de asimilare provocată de autoritățile

Rumânilor din Serbia, Zavisa Jurj, președinte al Asociației „*Ariadnae Filum*”, și *Dragan Demic*, vicepreședinte al Partiei Democratice a *Rumânilor din Serbia* și *Viorel Badea*, Președintele Nou Înființatei Comisii pentru Români de pretutindeni, din Senat.

sârbe. Timocul este situat în estul Serbiei, de-a lungul văii *Timoc* și în zonele montane adiacente acesteia; în 1833, această regiune a fost ruptă de *Tara Românească*.

Din delegația care a fost prezentă la dezbaterile găzduite de Facultatea de *Sociologie și Asistență socială* din cadrul Universității din *București*, au făcut parte: Părintele *Boian Alexandrovici*, protopop de „*Dacia Ripensis*”, dr. *Pedrag Balasevic*,

Părintele *Boian Alexandrovici*, care declară: „eu mă împart în două, între *Serbia* și *România*, partea română este bolnavă și mă lupt să o vindec”, este cel care a spart gheața, începând discuția prin a crea o imagine de ansamblu a problemei cu care se confruntă. Vorbește despre graiul lui, care se apropie de cel din Banat, cu „ce”. „Noi, timocenii ne spunem rumâni, folosim termeni precum „rumân” și „rumânește”. Sârbii îi numesc „*valasi*” și nu le recunosc originea de *români*. Nu au niciun drept, nici școală, nici posibilitatea de a ține slujba în limba română la *Biserica*, mai mult decât atât, există o listă de nume recomandate părinților români pentru copiii lor, iar numele care au traducere sunt traduse, ex. *Floarea*, iar cele care nu au traducere primesc o terminație specifică; numărul lor este considerabil, între 300 și 350 de mii de suflete.

(Continuare în pag.3)

Corina GHIGA

Foto: Mihăiță ENACHE

FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ

• Săptămâna manifestărilor științifice și culturale

Am încheiat împreună *Săptămâna manifestărilor științifice și culturale* a Facultății de Medicină Veterinară, din cadrul Universității *Spiru Haret*, București.

Evenimentele organizate s-au bucurat de un real succes în rândul participanților și au celebrat o serie de aniversări importante din domeniul medical veterinar: 150 de ani de la înființarea primei Școli veterinare în România și 140 de ani de la înființarea Societății de Medicină Veterinară, evenimente sărbătorite în cadrul Congresului Medicilor Veterinari din România (ediția a XI-a); 20 de ani de la

înființarea Facultății de Medicină Veterinară precum și a Universității *SPIRU HARET*; 10 ani de la înființarea Televiziunii *România de Măine*; 15 Mai – Ziua medicului veterinar.

(Continuare în pag.3)

Asociația Studenților FMV– USH
și ale Centrului de Cercetare
pentru Științe Medicale Veterinare - VETSCIENCE

• Sesiunea științifică a cadrelor didactice și studenților

Actualități
și perspective în nutriția
și sănătatea animalelor

Pagina 3

LUCIAN BLAGA,
O LECȚIE DE
DIPLOMAȚIE
ACTIVĂ

Pagina 4

Unde ne sunt absolvenții?

Este psiholog, doctor în psihologie și psihoterapeut - formator. Are un cabinet individual de psihologie în Brașov.

Dr. Cătălin Gherasim:

Terminarea facultății este abia începutul de drum

Corneliu Toader: Mii de ani religia a acoperit o parte din traseu cu o negociere. Poate Napoleon de acolo s-a inspirat când spunea că un conducător e „un negociator de speranțe”. Spovedania, informația, transformarea ei și nădejdea că odată descărcată de haina poverii păcatului, cel care a plecat din confesional poate să înceapă alt păcat sau alte. Partea științifică și partea umană, la dumneavoastră, capătă alte conotații. Unde intervine manifestarea dumneavoastră, nu de discernământ, ci de consiliere a viitorilor consilieri pe care îi aveți studenți, masteranzi, pentru a înțelege ce vocație și ce meserie au de făcut?

Dr. Cătălin Gherasim: Sec, s-ar spune „formarea de formatori”, dar cred că e mai mult decât atât. Asta este terminologia sau termenul clasic, cel folosit în momentul de față. Să știți că nu toți vor reuși să facă acest lucru, pentru că nu au calitățile și n-au capacitățile și aptitudinile. Acest lucru nu înseamnă că nu vor putea să lucreze în psihologie, să lucreze în alte domenii ale psihologiei aplicate. Pot să lucreze în aspectele sau laturile de evaluare, de cercetare sau pur și simplu în învățământ. Pentru că există un alt aspect foarte interesant și acolo.

(Continuare în pag.3)

Interviu realizat de Corneliu TOADER

EDUCAȚIA - CHEIA DE BOLTĂ A BUNĂSTĂRII INDIVIDUALE ȘI COLECTIVE

Prof. univ. dr. Emilian M. DOBRESCU

În ultimii ani, multe state ale planetei s-au confruntat cu scăderi semnificative ale standardelor și rezultatelor obținute în domeniul educației. Numai în ultimul deceniu, SUA, Spania, Japonia, Norvegia, Italia, Franța și Rusia, dar și multe alte țări au cunoscut o scădere a ratei de alfabetizare, în timp ce în Franța, Japonia, Belgia și în alte țări dezvoltate, numărul copiilor cu talent la matematică a scăzut. Finlanda și Coreea de Sud se află printre puținele țări în care standardele s-au îmbunătățit. Mai mult, spre deosebire de Statele Unite, unde universitățile continuă să mențină standarde foarte ridicate, în Europa doar câteva instituții de învățământ se numără printre cele mai bune din lume. Dar dacă educația este în criză în lumea țărilor dezvoltate, în rândul țărilor în curs de dezvoltare este dezastru: în aceste state, educația „consumă” o proporție notabilă din bugetul național, fără să producă rezultate semnificative; apoi, chiar și acele țări, care au avut

succese economice, eșuează când vine vorba de educație. „Educația” este citată în repetate rânduri, ca soluție la majoritatea problemelor lumii. Dar nimeni nu pare să știe cu adevărat ce să facă. S-au propus măsuri care au adus mai multe computere în sălile de clasă, salarii mai bune pentru profesori, reducerea numărului de elevi dintr-o clasă, creșterea competiției între școli și între profesori etc. Acestea, și multe alte soluții au fost încercate, dar rezultatele sunt departe de a fi convingătoare. Găsirea unei soluții pentru criza educației este la fel de importantă ca și ieșirea din criza economică și financiară. Soluția pentru ieșirea din toate aceste crize este un nou model educațional.

Valențele noilor forme de educație în mediul global. Educația persoanelor din grupuri defavorizate

În perioada 2001-2005 (pentru care am găsit date), în programele de facilitare a accesului categoriilor defavorizate la educație, au fost realizate următoarele investiții:

2001 - 8,33 milioane de euro (7 milioane din fonduri PHARE și 1,33 milioane de la Guvern); 2002 - 150.000 de euro; 2003 - 11,33 milioane de euro (9 milioane din fonduri PHARE și 2,33 milioane de la Guvern); 2004 - 5 milioane de euro (4 milioane din fonduri PHARE, 1 milion de la Guvern); 2005: 10,83 milioane de euro (8,5 milioane din fonduri PHARE și 2,33 milioane de la Guvern). Finanțarea programelor de facilitare a accesului categoriilor defavorizate la educație a continuat și în perioada 2006 – prezent, se pare însă cu mai mică intensitate. Ministerul Educației, Cercetării și Inovării (M.E.C.I.) a lansat pe 8 septembrie 2009, o nouă campanie de conștientizare, adresată părinților, elevilor, personalului didactic și formatorilor de opinie din România, în cadrul programului „Acces la educație pentru grupuri defavorizate”. Organizatorii au ales ziua de 8 septembrie pentru că aceasta este data în care se celebrează *Ziua națională a alfabetizării*. Această nouă campanie, intitulată „În școală nu este loc pentru discriminare. Cunoaște-mă, înainte să mă

judeci!”, destinată luptei împotriva discriminării în școală, este o ultimă componentă a Programului Phare ce a debutat în etape din anul 2003, cu fonduri de 37 de milioane de euro, cu scopul de a sprijini copiii din grupurile dezavantajate. De la debut și până în 2009, acest program a vizat proiecte de tip „A doua șansă”, prin care cei care nu au avut ocazia să urmeze sau să-și definească educația școlară au beneficiat de programe de educație (au existat cca 10.000 de beneficiari); formare de formatori (850 persoane, din toate județele țării); proiecte de îmbunătățire a infrastructurii în 300 de școli; promovare a educației incluzive. În școală nu este loc pentru discriminare. Dacă lășăm o mare parte a populației needucate, automat aceasta nu poate să aducă o contribuție la dezvoltarea societății. Bugetul public are mult mai mult de câștigat dacă investim astăzi în educația copiilor din grupurile defavorizate.

(Continuare în pag.4)

STUDENTII ÎNTREABĂ. PROFESORII RĂSPUND

Astăzi, răspunde, de la Facultatea de Relații Internaționale, Istorie și Filosofie

- lector univ. dr. Elena Iuliana LACHE

Student: Care este contextul geopolitic al constituirii Organizației Tratatului Atlanticului de Nord?

Profesor: Alianța Nord-Atlantică, NATO cum mai este numită ea, s-a format în mediul internațional inițial al Războiului Rece, când loviturile de stat și ocupația militară sovietică în Europa Centrală și de Sud-Est s-au întrepătruns cu lupta ideologică și manifestările comunismului în Occident. O politică aparent bine coordonată și concentrată a comunistilor provoca democrației occidentale pierderea gradată a unor bastioane de rezistență în Europa. Agitațiile partidelor comuniste din Europa apuseană au produs o undă de îngrîjorare. În plus, propaganda antiamericană crescută a sovieticilor, reactivarea Kominternului într-o formulă modernizată – Biroul Informativ al Partidelor Comuniste și Muncitorești/Kominformul – lăsau impresia declanșării unui război generalizat între puterea comunistă și lumea vestică. Prima criză a Berlinului și blocada (1948-1949), care au ridicat ostilitatea între cele două tabere la cote înalte, au fost semnale clare că puterile occidentale nu puteau rezista înaintării sovieticilor decât în mod solidar. Criza berlineză este situată pe primul loc în influențarea deciziei de realizare a Pactului Nord-Atlantic. Liderii Europei Occidentale, precum și cei americani, și-au dat seama de necesitatea unei asistențe militare strănse între națiunile vestice și aceasta a dus la discuțiile din care a rezultat NATO.

Student: Cum s-a constituit Organizația Tratatului Atlanticului de Nord?

Profesor: Constituirea NATO este una din cele mai importante acte de politică externă ale administrației Truman. Ideea unei alianțe între SUA și țările vest-europene a apărut cu prilejul încheierii *Tratatului de la Bruxelles*, la 17 martie 1948, de către Marea Britanie, Franța, Olanda, Belgia și Luxemburg. Prin acest tratat, cele cinci state semnatare se angajau să se apere reciproc în cazul oricărui atac armat, pe o durată de 50 de ani. Încheiat la mai puțin de trei ani de la terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, tratatul oferea o garanție de securitate în plus în eventualitatea creării unui stat independent german. Scopul implicit al *Tratatului de la Bruxelles* era să demonstreze că statele din Europa Occidentală doreau să contribuie la propria apărare militară și să-l ajute pe președintele Truman să convingă Congresul american pentru a accepta ca Statele Unite ale Americii să participe la o alianță militară europeană.

La 17 martie și la 17 aprilie 1948, miniștrii de externe francez, Georges Bidault, și britanic, Ernest Bevin, i-au cerut secretarului de Stat american George Marshall să înceapă convorbiri privind perfectarea unui acord între SUA și puterile occidentale. Statele Unite ale Americii au pus drept condiție organizarea prealabilă în Europa a unui sistem defensiv împotriva oricărei agresiuni, indiferent de proveniența ei. Senatul SUA a aprobat, la 11 iunie, cu 64 voturi pentru și 4 *contra*, o rezoluție (*Rezoluția Vandenberg*), care autoriza

guvernul să încheie pe timp de pace alianțe în afara continentului american. În cursul verii a început să se discute despre un eventual Pact Atlantic, care să grupeze Uniunea de la Bruxelles, SUA și Canada. La 26 octombrie, miniștrii de externe ai celor cinci state europene au finalizat un studiu preliminar asupra securității Atlanticului de Nord și s-au declarat întru totul favorabili ideii unui pact defensiv al Atlanticului. Canada și-a dat și ea acordul. În realitate, s-a așteptat rezultatul alegerilor prezidențiale americane. Acestea s-au soldat cu realegerea lui Harry Truman, în noiembrie 1948, pentru un nou mandat la Casa Albă, ceea ce a favorizat continuitatea politicii externe a SUA. Astfel, încă de la sfârșitul lunii noiembrie, *Consiliul Consultativ al Uniunii de la Bruxelles* a adresat guvernului de la Washington un anteproiect de Pact Atlantic, care va fi supus analizei unui comitet de experți, condus de un reprezentant al Departamentului de Stat și supus guvernului interesate. Suedia n-a acceptat invitația, spre deosebire de Norvegia, care și-a arătat disponibilitatea de aderare la Pactul Atlantic.

Proiectul preliminar privind constituirea alianței atlantice a generat controverse în Senatul american și la Organizația Națiunilor Unite, unde secretarul general Trygve Lie se arăta reticent. Este cert că proiectatul tratat atlantic nu era în contradicție cu prevederile Cartei ONU, care recunoșteau posibilitatea existenței unor acorduri sau a unor organisme regionale.

Student: Când a fost adoptat Textul Pactului Atlantic?

Profesor: În zilele de 14 și 15 martie 1949, *Consiliul Consultativ al Uniunii Tratatului de la Bruxelles*, reunit la Londra, a adoptat textul complet al *Pactului Atlantic*, apoi, împreună cu Statele Unite ale Americii și Canada au invitat să adere la Pact: Norvegia, Danemarca, Islanda, Portugalia și Italia. Pactul a fost publicat la 18 martie 1949, înainte de a fi semnat, punând astfel în cunoștință de cauză opinia publică din țările respective. Preambulul insistă asupra dorinței țărilor contractante, dar și asupra deciziilor de a proteja prin forță regimul democratic de tip occidental și statul de drept. Cea mai importantă parte a pactului constă din clauze militare. Se făcea o distincție între amenințare și agresiune. În caz de amenințare, părțile se vor consulta. Pentru a defini amenințarea este suficient ca una dintre părți să declare că există o astfel de situație.

Student: Cum a reacționat Uniunea Sovietică la crearea Alianței Nord-Atlantice?

Profesor: Uniunea Sovietică a protestat cu vehemență împotriva proiectului Pactului Atlantic, remițând occidentalilor, la 31 martie, un memorandum care conchidea în cinci puncte că Pactul Atlantic: a) este absolut agresiv și îndreptat împotriva Uniunii Sovietice; b) se află în contradicție flagrantă cu Carta ONU; c) este în contradicție cu Tratatul de ajutorare și prietenie dintre Marea Britanie și Uniunea Sovietică, din 1942; d) este în contradicție, de asemenea, cu Tratatul franco-sovietic de ajutorare și prietenie, din 1944; e) este în contradicție cu toate acordurile și tratatele semnate între URSS, SUA și Marea Britanie la Yalta, Potsdam etc.

La 2 aprilie 1945, miniștrii de externe ai țărilor care acceptaseră să semneze Pactul Atlantic au dat o replică notei diplomatice sovietice de la sfârșitul lunii martie, declarând că: în ciuda publicării textului, sovieticii continuau să interpreteze Pactul în mod eronat. Prin urmare, opiniile guvernului de la Moscova nu erau rezultatul unui studiu amănunțit asupra textului, ci consecința altor considerente.

Student: Când a fost semnat și a intrat în vigoare Tratatul Nord-Atlantic?

Profesor: Ceremonia semnării Tratatului Nord-Atlantic a avut loc la Washington, la 4 aprilie 1949. Cele 12 state fondatoare erau: Belgia, Canada, Danemarca, Franța, Islanda, Italia, Luxemburg, Marea Britanie, Norvegia, Olanda, Portugalia și Statele Unite ale Americii.

Președintele SUA, Harry Truman, prezent la ceremonia de semnare a Tratatului Nord-Atlantic, a declarat că tratatul „e un document simplu, dar dacă ar fi existat în 1914 sau în 1939 sau dacă atunci l-ar fi sprijinit statele care sunt astăzi reprezentate aici, sunt sigur că ar fi prevenit actele de agresiune care au dus la cele două războaie mondiale”.

Student: Au beneficiat cele cinci state ale Pactului de la Bruxelles, de la început, de ajutor?

Profesor: A doua zi, după semnarea Tratatului Nord-Atlantic, cele cinci state ale *Pactului de la Bruxelles* au cerut Statele Unite ale Americii să le acorde un ajutor militar rapid. La 6 aprilie, guvernul SUA a răspuns favorabil și a anunțat că va cere Congresului să voteze un asemenea ajutor. Susținut atât de democrați, cât și de republicani, programul de ajutor militar, supus aprobării Congresului pe 25 iulie, va fi votat în forma finală la 14 octombrie, la puțin zile de la anunțul senzațional făcut pe 23 septembrie 1949 de către președintele Truman, potrivit căruia serviciile speciale americane declasaseră o explozie atomică în Uniunea Sovietică. Ajutorul, prevăzut pentru un an, era de 1,314 miliarde dolari, acordat în special semnatrilor europeni ai tratatului (care urmau să beneficieze de 1 miliard de dolari).

Student: Ce scop a urmărit crearea Alianței Nord-Atlantice?

Profesor: Organizația Tratatului Atlanticului de Nord a fost prima alianță politico-militară încheiată în timp de pace prin care SUA se implica în Europa. Pentru prima dată în istoria lor, după Tratatul cu Franța din 1778, americanii încheiau un tratat de alianță cu state care nu se aflau pe continentul lor. Trupele americane se vor instala durabil în Europa Occidentală. Formarea NATO, împreună cu Doctrina Truman și Planul Marshall, a securizat partea occidentală a Europei, oferind speranță și sprijin moral, pe lângă ajutoare economice și arsenal militar. Tratatul Nord-Atlantic transforma un interes al americanilor în securitatea Europei într-o obligație de asistență militară. Și proteja un viitor comun prin cooperarea între arsenalul SUA și resursele umane ale Vestului Europei.

Având o gamă largă de efecte benefice, NATO garanta menținerea amenințării sovietice la un nivel acceptabil, reconstruia încrederea pierdută a europenilor, iar efectele psihologice erau dublate de securitatea mediului de afaceri.

Student: Care este structura organizatorică a Alianței Nord-Atlantice?

Profesor: Conducerea supremă a Organizației Tratatului Atlanticului de Nord revenea Consiliului Miniștrilor celor 12 state semnatare. Întrunit la Londra în mai 1950, acest Consiliu a stabilit crearea unui Consiliu permanent constituit din 12 supleanți, ca organ executiv al Tratatului, asistat de experți, cu sediul la Londra. Sub controlul Consiliului celor 12 miniștri ai Afacerilor Externe, urmau să se întruască periodic: un Comitet de apărare economic și financiar, compus din miniștrii de Finanțe; un Comitet de apărare, compus din miniștrii de Apărare, asistat de un Comitet militar, compus din cei 12 șefi de stat-major. În plus, mai exista un Birou al marinei comerciale și un Comitet de producție și armament. Pe plan militar, exista un grup strategic permanent (*Standing Group*), compus din reprezentanții SUA, Marii Britanii și Franței, cu sediul la Washington, având în subordine cinci grupuri regionale de operațiuni: Canada-America, Nord-Atlantic, Nord-european, Vest-european, Sud-european – Mediterana occidentală.

Un moment important în constituirea organismelor Alianței Nord-Atlantic l-a constituit Consiliul de Miniștri ai celor 12 state membre, întrunit la Bruxelles pe 12 decembrie 1950. Cu acel prilej, generalul Dwight D. Eisenhower a fost desemnat comandant suprem al forțelor Alianței. La Rocquencourt, aproape de Versailles, s-a stabilit sediul Cartierului General al Puterilor Aliate în Europa, care depindea direct de *Standing Group*. Personalitatea generalului Eisenhower, „eliberatorul Europei occidentale”, a avut imediat o influență însemnată asupra țărilor membre și, cu toate că a activat în principal pe plan militar, a jucat și un rol politic important, contribuind la reducerea diferendelor, a susceptibilităților naționale, a conflictelor de competență, a rivalităților personale, reorientând Comunitatea Atlantică spre o mai mare solidaritate și eficiență. În general, s-au făcut eforturi semnificative în vederea coordonării și armonizării funcționării Pactului Atlantic. În februarie 1952, s-a decis ca toate organele politice ale Pactului să fie instalate la Paris.

Până în 1952 au fost constituite comandamentele regionale, corespunzătoare zonelor de acțiune al NATO. Aceste comandamente, care, cu mici excepții, au rămas valabile aproape o jumătate de secol, au fost: Comandamentul Armatelor Aliate din Europa de Nord, cu sediul la Oslo; Comandamentul Armatelor Aliate din Europa Centrală, cu sediul la Fontainebleu, lângă Paris; Comandamentul Armatelor Aliate din Europa de Nord, cu sediul la Neapole; Comandamentul Armatelor Aliate din Zona Mediteraneană, cu sediul la La Valetta; Comandamentul Armatelor Aliate din Zona Atlantică, cu sediul la Norfolk; Comandamentul și Comitetul Canalului Măneții, cu sediul la Portsmouth; Grupa regională de Planificare SUA – Canada, cu sediul la Washington. Un rol important în constituirea acestor structuri militare l-a avut primul secretar general al NATO, lordul Hastings L. Ismay, numit la 12 martie 1952.

Student: Au existat puncte de vedere diferite între membrii în structurarea Alianței Nord-Atlantice?

Profesor: Fără îndoială, da. Mai cunoscut sunt cele manifestate din partea Franței. În 1966, președintele Franței, generalul Charles de Gaulle, a scos țara sa din Comitetul militar reunit al NATO. Astfel, în caz de atac, trupele franceze nu intrau automat sub comanda NATO. La 7 martie 1966, generalul de Gaulle i-a adresat președintelui american Lyndon B. Johnson un mesaj prin care anunța că țara sa, deși rămănea fidelă Alianței Nord-Atlantice, hotărâ să-și retragă trupele din forțele militare integrate ale Alianței. Franța rămănea, așadar, aliata Statelor Unite ale Americii și a celorlalți membri ai NATO, dar refuza integrarea în plină pace, care se înfăptuise la sfârșitul anului 1950 pentru armatele statelor continentale ale Alianței, precum și pentru forțele britanice și americane staționate în Germania. Pe 10 martie 1966, un memorandum francez, care enunța același principiu, a fost remis celorlalți membri ai NATO. Franța va rămâne în instanța cea mai înaltă a Alianței – Consiliul Atlanticului de Nord, iar, în decembrie 1995, Franța reîntră în Comitetul militar reunit al NATO.

GEOPOLITICA ORGANIZAȚIILOR INTERNAȚIONALE

Student: Care sunt etapele extinderii NATO?

Profesor: Organizația Tratatului Nord-Atlantic s-a lărgit prin primirea în cadrul ei, a Greciei și Turciei, în 1952, a Republicii Federale Germania, în 1955 și a Spaniei, în 1981. NATO a funcționat cu 16 membri pe întreaga durată a Războiului Rece. După încheierea Războiului Rece, Alianța Nord-Atlantică a cunoscut un proces intens și complex de adaptare la noul mediu de securitate european și mondial. Acest proces s-a desfășurat pe trei direcții principale: 1) elaborarea, adoptarea și începutul aplicării unui nou concept strategic; 2) stabilirea de raporturi noi cu state din afara Alianței; 3) extindere prin admitere de noi membri. Această din urmă direcție a început relativ modest în ultimul deceniu al secolului al XX-lea, urmând a dobândi noi dimensiuni și semnificații la începutul secolului al XXI-lea.

Student: Ce s-a întâmplat după destrămarea blocului comunist?

Profesor: La 20 decembrie 1991 a avut loc la Bruxelles reuniunea inaugurală a unui organism nou al NATO, constituit pentru a realiza o punte cu statele fostului Tratat de la Varșovia în scopul stabilității euroatlantice: Consiliul de Cooperare Nord-Atlantică. Acest fapt a devenit posibil atât datorită transformărilor structurale petrecute în statele Europei Centrale și de Sud-Est, cât și mutațiilor survenite în Alianța Nord-Atlantică. Acestea din urmă au fost marcate de „Declarația de la Londra” din 6 iulie 1990 și de „Noul concept strategic al Alianței”, adoptat cu prilejul înălțării la nivel înalt a Consiliului Nord-Atlantic de la Roma din 7-8 noiembrie 1991. Reuniunea Consiliului de Cooperare Nord-Atlantică a cuprins în cadrul său, pe lângă miniștri de

Externe, și alți reprezentanți din 16 state NATO și delegați din 9 țări din Europa Centrală și de Est, inclusiv România.

La 2 octombrie 1993, președintele Rusiei, Boris Elțin, avertizează printr-o serie de scrisori pe șefii de stat ai Franței, Germaniei, S.U.A. și Marii Britanii că este împotriva includerii țărilor din Europa de Est în NATO. Liderul de la Kremlin, care i-a succedat lui Mihail Gorbaciov, propune ca securitatea zonei est-europene să fie asigurată de Alianța Nord-Atlantică împreună cu Rusia. În același timp, secretarul general al Alianței, Manfred Wörner, se pronunță în favoarea unei „eventuale” aderări la NATO a țărilor din fostul Tratat de la Varșovia. Aceeași poziție este afirmată și de Volker Ruhe, ministrul german al apărării.

Student: Când a intrat în vigoare „Parteneriatul pentru Pace”?

Profesor: Reuniunea la nivel înalt a statelor membre NATO, de la Bruxelles, din 10-11 ianuarie 1994, aprobă inițiativa americană privind *Parteneriatul pentru Pace* (P.f.P.), destinat colaborării militare și politice a țărilor participante la Consiliul de Cooperare Nord-Atlantică, precum și a altor state din O.S.C.E. Acest parteneriat crea o relație bilaterală între NATO și țările din centrul și estul Europei, fiind o soluție de compromis; se respingea admiterea, la momentul respectiv, de noi membri, dar se accepta, în principiu și fără precizări, posibilitatea largirii Alianței.

Noile democrații care au cerut să fie admise în N.A.T.O. au intrat într-o perioadă de intensă pregătire, dar și în competiție, întrucât forurile decidente ale Alianței lăsau să se înțeleagă că, pentru început, nu intenționau să admită decât câteva țări. Se naștea astfel ideea admiterii în „valuri”, pentru un prim „val” preferința fixându-se la trei state candidate – Cehia, Polonia și Ungaria. Primirea acestora s-a hotărât la *summit-ul* NATO de la Madrid (1997), integrarea lor efectivă și oficială având loc la reuniunea la vârf de la Washington (aprilie 1999), când Alianța Nord-Atlantică marca împlinirea a 50 de ani de la înființare. Deși, în genere, s-a considerat că România îndeplinea criteriile de admitere și avea susținători, înainte de toate, Franța, ea n-a fost primită la Madrid în rândul membrilor NATO. Comunicatul *summit*-ului arăta, în termeni generali, că Alianța își păstrează porțile deschise, România, Slovenia și statele baltice fiind nominalizate pentru un eventual nou val al extinderii. În cercurile NATO se evoca uneori anul 2002 drept termen posibil pentru primirea altor noi membri.

Student: Toată lumea a fost de acord cu extinderea NATO?

Profesor: Decizia de extindere a NATO a generat numeroase controverse. Ea avea susținători între oamenii politici influenți și în rândul unor specialiști de prestigiu în probleme de securitate internațională. Pe de altă parte, extinderea avea și critici, nu mai puțin influenți, în medile politice, cât și în cele academice. Se considera că țările din Europa Centrală și de Est, între care și România, s-au găsît, după prăbușirea regimurilor totalitare și desființarea Organizației Tratatului de la Varșovia, într-un vid de securitate, atât la nivel național, cât și pe plan regional. Aflate într-o astfel de situație, țările respective n-au optat pentru un statut de neutralitate, ci s-au orientat spre NATO și Uniunea Europei Occidentale. Temându-se mai ales de consecințele unei evoluții imprevizibile, dar oricând posibilă în spațiul fostei URSS, democrațiile est și central-europene s-au îndreptat către structurile euroatlantice, pe care le considerau singurele în măsură să răspundă propriilor nevoi de securitate și de apărare.

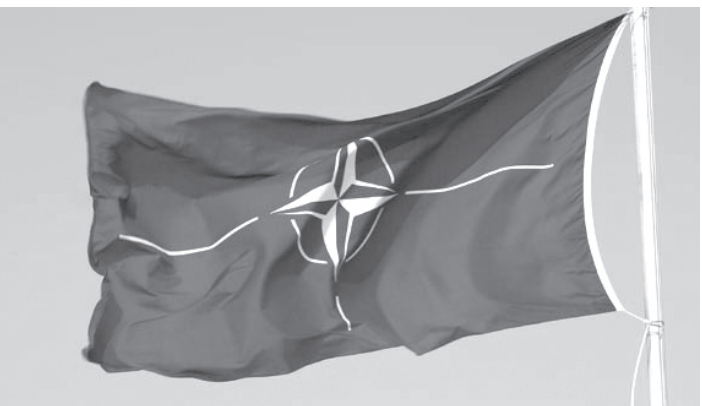
Student: Când a fost admisă România în NATO?

Profesor: Neaflându-se între statele admise în primul val al extinderii NATO, România a primit în schimb, la *summit*-ul de la Madrid, în iulie 1997, un statut special, acela de candidat favorit la următoarea rundă de extindere, iar Parteneriatul strategic cu S.U.A., semnat imediat după *summit* la București, a fost un semn de recunoaștere și sprijin pentru reformele interne, politice și economice, precum și o atestare a importanței poziției strategice a României. Reuniunea extraordinară a șefilor de stat și de guvern ai țărilor membre NATO din 13 iunie 2000 decidea extinderea Alianței cu un nou val, în noiembrie 2002, fără să se facă nicio nominalizare.

Cu prilejul vizitei efectuate în Polonia, în cursul unui turem europen, președintele SUA, George W. Bush, enunță în discursul ținut la Varșovia, la 15 iunie 2001, o variantă radicală de adaptare și de transformare a NATO, respectiv extinderea de la Marea Baltică la Marea Neagră.

La 29 martie 2004, se desfășoară la Washington ceremonia prilejuită de depunerea instrumentelor de aderare la Tratatul Nord-Atlantic de către prim-miniștrii celor șapte state invitate pentru aderare: Bulgaria, Estonia, Lituania, Letonia, România, Slovacia și Slovenia. Cu acest prilej, statele respective dobândesc, din punct de vedere juridic, statutul de membru deplin al NATO. Aceasta a fost cea de-a cincea și cea mai amplă extindere a Alianței Nord-Atlantice.

La 2 aprilie 2004, la sediul NATO din Bruxelles, în prezența secretarului general al NATO, Jaap de Hoop Scheffer, și a miniștrilor de externe ai celor 26 de state ale Alianței, are loc ceremonialul de arborare a drapelului național ale Bulgariei, Estoniei, Letoniei, Lituaniei, României, Slovaciei și Sloveniei. După ceremonie, se desfășoară reuniunea specială a miniștrilor de externe ai țărilor membre ale Alianței.

Student: Cum au reacționat Uniunea Sovietică și statele europene de sub hegemonia sa la înființarea NATO?

Profesor: Uniunea Sovietică și statele europene de sub hegemonia sa nu erau pregătite să răspundă imediat provocărilor occidentale printr-o alianță politico-militară care să se opună NATO. În schimb, au trecut la înfăptuirea unui program accelerat de înarmare. În zilele de 9-12 ianuarie 1951 au fost convocați la Moscova reprezentanți ai guvernelor Bulgariei, Cehoslovaciei, Poloniei, României și Ungariei pentru o consfățuire „neoficială și strict secretă” cu caracter militar. Deschizând lucrările Conferinței, Stalin s-a adresat reprezentanților celor cinci state europene și le-a spus că au „armate slabe”, apoi le-a trasat sarcina de a crea, în doi-trei ani, „armate moderne și puternice”, care „să fie complet gata de luptă”. Stalin motiva această cerință prin faptul că SUA se pregăteau să înceapă, în câțiva ani, un al Treilea Război Mondial. La Conferință au fost adoptate măsuri concrete privind dezvoltarea potențialului militar al statelor participante, astfel încât acestea să dispună de forțe armate cu un efectiv total de 2.000.000-2.500.000 de militari. În încheierea consfățuirii, Stalin a atras din nou atenția asupra înarmării statelor socialiste. În anii următori, după moartea lui Stalin, noii lideri ai Uniunii Sovietice, conștienți că raportul de forțe pe plan mondial era favorabil puterilor occidentale, au continuat să participe la reuniuni internaționale menite să ducă la diminuarea efectelor Războiului Rece.

Liderii sovietici își arătau disponibilitatea de a participa la reuniuni internaționale în scopul rezolvării numeroaselor probleme rămase în suspensie la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Miniștrii de externe francez (Georges Bidault), britanic (lord Robert Salisbury, locțiitorul lui Anthony Eden) și american (John Foster Dulles), întruniți la Washington, au discutat această eventualitate. Pe 15 iulie 1953, guvernele SUA, Marii Britanii și Franței au adresat guvernului sovietic o notă în care propuneau să se discute despre organizarea de alegeri libere în Germania, condițiile constituirii unui guvern german liber și eventualitatea unui tratat de pace cu Austria. La rândul său, guvernul URSS propunea, la 15 august 1953, guvernelor celor trei mari puteri occidentale convocarea unei conferințe de pace cu Germania, la care să participe și reprezentanții celor două state germane, constituirea unui guvern german provizoriu de către parlamentele Republicii Federale Germania și Republicii Democratice Germane.

După un lung schimb de note diplomatice, Uniunea Sovietică a acceptat în principiu organizarea unei *Conferințe cvadripartite, la Berlin, între 25 ianuarie și 18 februarie 1954*. La această reuniune, Anthony Eden a propus un plan pentru unificarea Germaniei în mai multe etape: alegeri libere care să ducă la constituirea unei adunări naționale, elaborarea unei constituții și pregătirea tratatului de pace, acesta urmând să fie încheiat după crearea unui guvern pentru întreaga Germanie. În cadrul Conferinței, Molotov a propus un plan sovietic de tratat de pace, care prevedea restabilirea unității germane, retragerea trupelor străine, funcționarea liberă a partidelor democratice, dar interzicerea celor antidemocratice, neutralitatea Germaniei, aceasta urmând să nu adere la grupări îndreptate împotriva puterilor aliate. Acestea erau în fapt, și de o parte și de alta, demersuri diplomatice de rutină, destinate mai ales opiniei publice.

Miniștrii de externe occidentali nu au acceptat nici neutralitatea, nici formarea, în prealabil, a unui guvern german provizoriu. Nu s-a ajuns la un rezultat nici în privința Austriei, întrucât Uniunea Sovietică dorea să amâne retragerea trupelor sale staționate în Austria până la încheierea tratatului de pace cu Germania. Singurul punct important asupra căruia s-a ajuns la un acord a fost organizarea unei noi conferințe, la Geneva, cu participarea Republicii Populare Chineze, pe 26 aprilie 1954, la care să se discute, cu precădere, problemele tratatului de pace cu Coreea și ale păcii în Indochina.

Student: Care a fost contextul internațional al formării Organizației Tratatului de la Varșovia?

Profesor: Între 19 și 23 octombrie 1954 a avut loc, la Paris, *Conferința Miniștrilor de Externe ai statelor occidentale* la care au fost adoptate: 1) acordul între Republica Federală Germania, pe de o parte, și Statele Unite ale Americii, Franța și Marea Britanie, pe de altă parte, privind încheierea regimului de ocupație în Germania de Vest, restaurarea suveranității acesteia și raporturile dintre părți în noile condiții; 2) acordul între statele membre ale *Uniunii Europei Occidentale* privind intrarea Italiei și a Republicii Federale Germania în această organizație; 3) acordul între cele 14 state membre ale Alianței Nord-Atlantice privind admiterea Republicii Federale Germania în NATO. Totodată, între Franța și Republica Federală Germania erau reglementate problemele privind statutul regiunii Saar. Câteva zile după reuniunea de la Paris, cancelarul Konrad Adenauer semna, la Paris, un *Tratat de prietenie, comerț și navigație* între SUA și Republica Federală Germania. În urma ratificării acordurilor de la Paris, la 5 mai 1955, înceta, în termeni practici, regimul de ocupație în Germania Occidentală, iar la 9 mai, același an, Republica Federală Germania devenea membră a NATO.

Reacționând la acordurile de la Paris, Uniunea Sovietică a organizat la Moscova, între 29 noiembrie și 2 decembrie 1954, o *Conferință privind securitatea europeană*, la care erau invitate toate statele europene cu care Moscova avea relații diplomatice, precum și Statele Unite ale Americii și Republica Populară Chineză. Întrucât majoritatea statelor occidentale au declinat invitația, la conferința organizată în capitala sovietică au participat Albania, Bulgaria, Cehoslovacia, Republica Democrată Germană, Polonia, România, Ungaria și URSS. Cu statut de observator a fost prezent un reprezentant al Republicii Populare Chineze. În declarația adoptată de conferință, statele participante denunțau ceea ce numeau pericolul militarizării Republicii Federale Germania și participarea acesteia la Alianța Nord-Atlantică și la Uniunea Europei Occidentale. Declarația menționa că, în cazul ratificării acordurilor de la Paris, statele participante intenționau să adopte măsurile pe care le considerau necesare în domeniul militar. Acesta era preludiul formării blocului politico-militar estic, care a fost înființat în 1955. „Tratatul de prietenie, cooperare și asistență mutuală” a fost semnat la Varșovia la 14 mai 1955.

Student: În ce condiții și-a încetat existența Organizația Tratatului de la Varșovia?

Profesor: Organizația Tratatului de la Varșovia și-a încheiat existența la sfârșitul Războiului Rece, odată cu prăbușirea regimurilor socialist-totalitare din Europa Centrală și de Est. Două sunt momentele care au marcat autodizolvarea acestei organizații: primul, a avut loc la 25 februarie 1991, când miniștrii de Externe și ai Apărării din șase state ale Pactului de la Varșovia – Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, România, URSS și Ungaria, reuniți la Budapesta, au anunțat desființarea, până la 1 aprilie 1991, a structurilor militare ale Pactului: Comitetul Miniștrilor Apărării, Comitetul Interarme și Consiliul Tehnic, Științific și Militar. Participanții și-au reafirmat disponibilitatea de a participa la construcția europeană pe baza unui nou sistem de securitate și promovarea unor ample relații de parteneriat cu Alianța Nord-Atlantică, cu Uniunea Europei Occidentale și celelalte structurile europene. Al doilea moment a avut loc la Praga, la 1 iulie 1991, prin semnarea unui Protocol care prevedea desființarea în mod oficial a structurilor *Organizației Tratatului de la Varșovia*. Reprezentanții statelor participante au salutat abordarea nediscriminatorie a Alianței Nord-Atlantice față de statele care au făcut parte din *Organizația Tratatul de la Varșovia*. Se consideră că încetarea existenței *Organizației Tratatului de la Varșovia* a constituit unul din momentele care au pus capăt Războiului Rece.

Românii din afară, rumânii din suflet

(Urmare din pag.1)

În context politic, lucrurile sunt și mai complicate, există doua instituții care ar trebui să servească aceleiași cauze, dar, din cauza conducerii, acest lucru nu se întâmplă, *Consiliul Național al Rumânilor și Consiliul Național al Valahilor*. „Cel de-al doilea s-a născut ca o strategie a guvernului sărb, prin care să susțină

că valahii nu sunt de origine română”. Acțiunea guvernului sărb a fost contracarată de reprezentanții rumâni, care au preluat conducerea. Lucrurile s-au înrăutățit la ultimele alegeri când, deși românii au câștigat, partidele sărbesti au făcut o coaliție pentru a strânge un număr mai mare de voturi. Cel care a luat cuvântul în continuare a fost *Petrug Balasevic*: „Asimilarea, care durează de mulți ani de zile, se pare că azi este mult mai forțată.” *Președintele Partitiei Democratice* a rumânilor din *Serbia* subliniază faptul că politica se implică tot mai mult în viața rumânilor de acolo, există tineri cărora le este frică să vorbească românește și asta reprezintă un pericol foarte mare pentru a-și pierde identitatea. „Ceva trebuie să se schimbe!”

Zavisia Juri: „Nouă nu ni se dă ceea ce prin lege ne este asigurat.” În *Serbia* nu există o atmosferă, în care fiecare om să spună liber sunt rumân, sau european. Prin asociația, a cărui președinte este, în colaborare cu ansambluri culturale conduse de niște entuziaști din sat, ce au păstrat cântece și dansuri tradiționale, au reușit să publice câteva cărți în limba română. Prima carte, bilingvă, a fost tipărită în 3000 de exemplare.

„Am trecut prin drumuri spinoase pentru ca aceia ce vor veni să meargă pe neted.” *Dragan Demic*, vicepreședinte al *Partitiei Democratice a Rumânilor din Serbia*. De aproximativ 170 de ani se află sub o prestine subtilă de asimilare, dar în anii trecuți o serie nouă de români și-a dat seama că ei nu sunt sărbi și trebuie să își păstreze limba maternă. În 2006, *Consiliul Național Român* a cerut introducerea limbii române în școli și în administrație, au strâns semnături pentru ca în 13 instituții educaționale să existe minimum două ore de limba română, dar cererile lor au fost respinse. În momentul de față, reprezentanții rumânilor din *Serbia* se leagă de speranța că, după alegerile de anul acesta, la conducere vor veni oameni cu o judecată mai democratică.

Din partea autorităților din România a fost prezent senatorul *Viorel Badea* „Treceam la o atitudine activă, să fim parlamentari jucători!”.

Anterior dezbaterii de miercuri, delegația a fost primită de *Președintele Comisiei* pentru *Politica Externa*, senatorul *Titus Corlățean*, care le-a promis că atitudinea referitoare la problema rumânilor din *Serbia* se va schimba și, implicit, atitudinea față de

guvernul sărb. Vor propune guvernului sărb, că „în schimbul susținerii în aderarea la Uniunea Europeană, aceștia să își schimbe atitudinea ostilă față de minoritatea rumânilor”.

Studentii și membrii presei, prezenți, au avut ocazia de a adresa întrebări. De pildă, la întrebarea: „Despre biblioteca română nou înființată, în orașul *Nigotin*, o inițiativă laudabilă, ce ne puteți spune, părintele Alexandrovici a răspuns: Trăim o situație paradoxală, știm să vorbim românește, ne-am născut cu limba română, dar nu știm să scriem. Vrem ca biblioteca să nu fie una obișnuită, în cadrul ei copiii să aibă ocazia de a învăța să scrie românește. Întrebat despre cum îl învață pe propriul copil limba română, *Zavisia Juri* a spus:

„Copilul meu are patru ani, îi citesc în fiecare seară dintr-o carte de povești în limba română. La șase ani, copiii rumânilor, merg în anul preșcolar, învăț limba sărbă, iar, la 7ani, încep școala. În clasa a V-a, învață obligatoriu o limba străină”.

Opina națională: Spuneți că în clasa a V-a învață o limba străină, nu se pot face demersuri ca elevii să învețe limba română ca limbă străină, pentru început?

Părintele Boian: Guvernul Sărb nu acceptă limba română, indiferent că e limba străină sau limba maternă.

Opina națională:: Suntem invadați de tehnologie, nu există posibilitatea realizării unei emisiuni de televiziune în limba română?

Parintele Boiag: A existat o astfel de inițiativă, dar nu a fost prea mult. Chiar pe canalul Minimax se difuzau desene animate, în limba română, și toată lumea se uita la ele, chiar și bătrânii.

Problema există de mult timp, numai că așa cum spun și membrii delegației, se acutizează. Pentru studenții prezenți a fost o lecție de morală și patriotizm, am cunoscut oameni care luptă pentru o cauza nobilă și care au nevoie de sprijinul nostru necondiționat.

FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ

Sesiunea științifică a cadrelor didactice și studenților

Actualități și perspective în nutriția și sănătatea animalelor

Joi, 19 mai 2011, în Sala „Studio” a Universității *Spiru Haret*, Facultatea de Medicină Veterinară a organizat Sesiunea de comunicări științifice *Actualități și perspective în nutriția și sănătatea animalelor*. După cuvintele inaugurale roșite de prof. univ. dr. Dănuț Turcu, decanul Facultății de Medicină Veterinară, și de prof. univ. dr. Toma Coman, au fost prezentate lucrările participanților, rapoarte, comunicări, postere. Reținem, dintre ele: Elena Poteccea și Luiza Bădic – *Reptile ca animale de companie. Aspecte generale de creștere și patologice*; Viorel Andronie – *Flexibilitatea ocupațională în medicina veterinară*; Daniel Cucă, Cristina Dinu, Carmen Bengheș și Ioana Cristina Andronie – *Cercetări privind stresul de transport la puii de carne – reacții biochimice*; Violeta-Elena Simon, Simona Boicu, Viorica Grecu și Mădălina Georgescu – *The consume of foods*

with high mzcotoxycological; N. Alexandru, Florica Bărbuceanu și Șt. Nicolae – *Unele considerații privind reacțiile leucemoide și bolile neoplazice și non-neoplazice*; B. Băcescu, C. Vișoiu și Beatrice Nedelcu – *Evoluția parazitilor intestinali la rumegătoarele sălbatice aflate în grădinile zoologice Băneasa și Ploiești*; Elena-Luiza Bădic, Elena Poteccea și Karla Radi (studentă) – *Cercetări privind microclimatul adăposturilor de suine cu sistem intensiv de exploatare*; Bărboi Gh., D. Turcu, C. Ghican, G. Huială, Lenuța Zamfir și Angela Onciul – *Conduita de diagnostic într-un focar de boală hemoragică a iepurelui*; Gh. Bărboi, M. Miron, D. Turcu, Mariana Oporanu, M. Ochea, Elena Bar și Iuliana Ochea – *Date preliminare privind caracterizarea colostrului de vacă liofilizat*; N. Bercaru, Barbu Alina, N. Velicu și Cioran Anca – *Observații privind diagnosticul radiologic și incidența displaziei de sold la unele rase de câini*; N. Bercaru, A. Caloiu, Anca Cioran și N. Velicu –

Studiu privind incidența tumorilor la nivelul măduvei spinării la câine; Simona-Nicoleta Stan, A.T. Bogdan, M. Th. Paraschivescu și Verginia Chirțescu – *Bioetica rurală și semnificația ei în relație cu protecția mediului și trasabilitatea alimentară*; M. Duță, D. Turcu și Mariana Oporanu – *Cercetări privind răspunsul imun umoral la capre vaccinate contra mamitei gangrenoase*; A. Iordache, D. Turcu și Mariana Oporanu – *Studii privind inocularea și eficacitatea produsului Amoxidem 50% la porcine*; N. Velicu și N. Bercaru – *Utilizarea diferitelor protocoale preanestezice în anestezia cu sevofluran la câine*; Carmen Bengheș, Daniel Cucă, Cristina Dinu și Mircea Cucuaneș – *Intervenția vegetativă a cordului la pisică*; Ioana Andronie, A. Dumitru, Monica Părvu și V. Andronie – *Influența boxelor de fătare asupra bunăstării scoafelor în lactație*; C. Bucuroiu, N. Avram și Cristina Ioca – *Variația concentrației cuprului în părul de taurine în funcție de sezon, stare fiziologică și poluarea mediului*

cu metale grele; V. Călin, D. Turcu și N. Popescu (student) – *Determinări imunologice în terapia adjuvantă cu modulatori nespecifici în unele afecțiuni la câine*; Cristina Dinu, Fl. Leca, D. Cucă și Carmen Berghes – *Hipertrofia cardiacă adaptivă la câine*; Paul Grigorescu și D. Turcu – *Studiu privind incidența, diagnosticul și tratamentele în afecțiuni ale aparatului genital și ale glandei mamare la carnivore domestice în clinica F.M.V. „Spiru Haret”*; Sallay Arpad – *Observații privind manifestările cefalice în diverse organopatii abdominale la câine*; Sallay Arpad și Florin Leca – *Bilanțul cardiac la câine*; Sallay Arpad – *Observații privind terapia afecțiunilor neurovertebrale cervicotoracale la câine*; Adriana Amfim, Mariana Oporanu, Monica Părvu, Violeta-Elena Simon și O. Hașieganu (student) – *Screening-ul micotoxologic al furajelor administrate în alimentația bovinelor crescute în sistem particular*. (E.M.)

Săptămâna manifestărilor științifice și culturale

(Urmare din pag.1)

Peste 70 de cadre didactice, studenți și foști absolvenți au fost martorii ediției din 9-15 mai 2011, desfășurată în multiple locații.

Săptămâna manifestărilor a debutat cu alegerea câștigătorilor concursului foto „Cine se aseamănă se adună”, iar cele mai reușite fotografii împreună cu alte imagini reprezentative ale vieții de student în această facultate, vor fi prezentate într-un calendar promoțional.

Întâlnirea foștilor absolvenți s-a desfășurat în paralel cu Congresul medicilor veterinari la care foarte mulți dintre aceștia au participat în calitate de reprezentanți ai firmelor cu profil medical veterinar în care profesează. Ziua clinicii a fost marcată de „ziua porților deschise” pentru elevii liceeni și susținerea de cursuri de specialitate în domeniile bolilor infecțioase și ale reproducției animalelor. De departe, cea mai mare realizare a studenților și masteranzilor din cadrul Facultății de Medicină Veterinară a fost cea de a-3-a Sesiune

științifică a studenților și masteranzilor, în cadrul căreia au fost prezentate rezultatele cercetărilor efectuate în cadrul cercurilor științifice, multe dintre acestea, subiecte ale lucrărilor de diplomă ale studenților din anul VI. De un real interes a fost workshop-ul desfășurat la finalul acestei manifestări, coordonat de partenerul la eveniment, firma DIAMEDIX S.A.

Primii trei participanți clasai la această manifestare au fost premiați de către reprezentanții firmei HUSSE România și ai revistei PRACTICA VETERINARĂ.

Un moment festiv deosebit a fost cel al Festivității de absolvire a studenților anului VI, precedată de un interesant și instructiv curs final.

În speranța că experiența acestor manifestări petrecute împreună a fost atât frumoasă cât și instructivă, vă mulțumim pentru implicare, sprijin și recunoștința acordată acestei minunate profesii, cea de medic veterinar.

Mulțumim partenerilor: DIAMEDIX S.A., PRACTICA VETERINARĂ.RO și HUSSE România.

Târgul Universităților la Rm. Vâlcea

Cu ocazia desfășurării evenimentului Târgul Universităților la Rm. Vâlcea au fost prezenți profesori, studenți, dar și absolvenții sau elevi de liceu din municipiul Vâlcea. Târgul Universităților a reunit 30 de facultăți din țară, cu oferte educaționale diverse pentru anul universitar 2010-2011. Universitatea Spiru Haret a fost prezentă la acest eveniment prin

intermediul studenților și profesorilor celor două facultăți de la Rm. Vâlcea: Facultatea *Contabilitate și Finanțe* Rm. Vâlcea, și facultatea *Drept și Administrație Publică* Rm. Vâlcea. Facultatea de *Contabilitate și Finanțe* Rm. Vâlcea a prezentat două specializări, *Contabilitate și Informatică de gestiune*, și *specializarea Finanțe-bănci*, care vin în întâmpinarea cerințelor tinerilor absolvenților de liceu din județul Vâlcea.

La acest eveniment au fost prezenți numeroși invitați, între care și primarul orașului Rm. Vâlcea care a vizitat standul fiecărei universități și a discutat cu studenții și profesorii participanți la eveniment. Universitatea Spiru Haret a fost reprezentată de profesori ai facultăților *Contabilitate și Finanțe* Rm. Vâlcea, și *Drept și Administrație Publică* Rm. Vâlcea. Cu ocazia acestui eveniment, **conf. univ. dr. Luminița Ionescu** a acordat o interviu postului de televiziune ETALON de la Rm. Vâlcea, ocazie cu care a fost prezentată facultatea de *Contabilitate și Finanțe* Rm. Vâlcea, care prezintă două specializări, specializarea *Contabilitate și Informatică de Gestiune*, precum și specializarea *Finanțe și Bănci*. Primarul orașului Rm. Vâlcea, ing. Romeo Rădulescu a fost prezent în rândul studenților și profesorilor facultăților și și-a exprimat aprecierea față de nivelul înalt de pregătire al absolvenților celor două facultăți, întrucât numeroși absolvenți lucrează în instituțiile administrației publice locale din județul Vâlcea.

Unde ne sunt absolvenții?

Dr. Cătălin Gherasim:

Terminarea facultății este abia începutul de drum

(Urmare din pag.1)

Corneliu Toader: Acestea sunt trepte sub-calitative?

Dr. Cătălin Gherasim: Nu, nu sunt sub-calitative, pur și simplu sunt toate pe aceeași linie, doar că înseamnă că ei nu au reușit să ajungă la acel echilibru foarte necesar pentru a lucra cu sufletul omului. Dar ei au alte calități, mai pregnante, mai dezvoltate: în organizare, în cercetare, în administrare și pot fi multe, multe alte posibilități. Cei care reușesc ca să îmbine aceste calități cu cunoștințele, cu aptitudinile, sunt motivați ulterior, aceștia vor reuși să facă față în aceste elemente. Nu vreau să fac niciodată ca Maslow, *piramida trebuințelor*; nu o fac sub această formă. Eu mă gândesc că nu pot să desfișor o activitate dacă nu am un cumul de decizii, care pot să-mi permită să desfișor activitatea, dacă nu am o pregătire în acest sens, dacă nu am o condiție fizică, dacă nu am o condiție medicală de acest nivel. Adică e o sumă. Omul e o sumă de acești factori și atunci nu ai putea să scoti de aici una sau alta în detrimentul celeilalte și nici nu vreau să fac acest lucru. În schimb, mi se pare interesantă abordarea în ceea ce înseamnă pregătirea viitorilor colegi. Într-adevăr, eu sunt și supervisor pe mai multe ramuri aplicative ale psihologiei. Este o asumare destul de importantă în momentul în care hotărâști să îndrumi pașii unui tânăr psiholog, al unui tânăr absolvent, pentru că, la terminarea facultății, îl realizează că-i de abia începutul de drum, ce înseamnă de fapt o alegere a unei specializări, ce înseamnă de fapt o parte aplicativă-practică a acelei specializări, care este demersul juridic începând cu înscrierea în Colegiul Psihologilor, începând cu pregătirea lui pentru un domeniu, fie că este ca pregătire complementară post-universitară atât din punctul de vedere al masteratului de tip academic sau cursurilor de formare de tip master, programele master prin centrele de psihologie aplicată (și acolo predau) sunt multe, variante. Nu putem să îngrădim accesul celor care vin să învețe. În schimb, ceea ce putem să facem, și spre ce militez eu, este să-i pregătim cât mai bine. Tragus avea o vorbă care mi-mi este extraordinară de dragă: „Dăruți părinți, nu căutați să trăiți viața copilor dumneavoastră. Încecați, în cel mai fericit caz, să-i învățați să o trăiască. Să le arătați cum să o facă. Căci nu le-o trăiți dumneavoastră.” Acest lucru îl consider și eu: n-am să caut să le trăiesc viața studenților și masteranzilor mei.

Corneliu Toader: Traseul dumneavoastră a plecat, evident, de la postura de învățăcel. Ce fel de imagine aveți despre postura unui mentor universitar în raport cu studentul Gherasim?

Dr. Cătălin Gherasim: Știți, în timp ce deja mă întrebai, gândul meu și amintirea mea se ducea la prof. Paul Popescu Neveanu, pe care l-am avut în Academia Militară, la cursurile post academice; am

făcut multe cursuri post-academice de psihologie militară. Cred că le-am făcut pe toate. Și, la un moment dat, mi-a zis: Cătăline, tu trebuie să faci psiholog, ești de-al nostru, mă, înțelegi? Eram tânăr locotenent în momentul respectiv, n-am răspuns în acel moment. La un moment dat am zis: domnule profesor, ce vă motivează, de ce credeți acest lucru? Atunci încă puneam întrebarea de ce. În timp am învățat să nu mai pun această întrebare, care este de fapt o barieră în comunicare. Mă duc întreb omul de ce ai făcut asta? L-ai închis. Nu va mai putea să spună. Dar eu atunci nu știam ceea ce știu acum și atunci am întrebat: De ce v-ați gândit așa? S-a uitat la mine așa și zice: pentru că eu miros, măi omule, am un miros... Și-n momentul acela am luat o hotărâre și-am spus: într-adevăr este ceea ce-mi place, ceea ce simt că sunt ceea ce simt că aș vrea să fac, vreau să știu mai mult despre...

Corneliu Toader: Deci impulsul acesta a dat cristalizarea voinței dumneavoastră. Pe traseu?

Dr. Cătălin Gherasim: Exact, asta a fost la București. Dar să ne întorcăm la Brașov. La Brașov, un alt om extraordinar, Cornelia Tatu. Sunt peste 30 de ani de când ne cunoaștem, tatăl meu a fost prieten cu soțul doamnei și cu dânsa, am aflat asta după 25 de ani. N-am știut și nu mi-a spus asta decât după 25 de ani; dacă n-aș fi întrebat, probabil nu mi-ă fi spus, deci modestia extraordinară care ne-a fost transmisă și am învățat ce înseamnă să știi multe și în același timp să nu spui nimic. Este un lucru extraordinar. Mi-a plăcut felul în care doamna Cornelia Tatu, doamna profesoară, vorbește despre psihologie, a fost denumită de către o colegă și o prietenă de-a mea, Orelia Pescaru, *doamna psihologiei brașovene*, și-așa este, și aș merge și mai departe. Deci, am apreciat întotdeauna și am mers la cursurile de psihologie militară, pe care le-a ținut, și am colaborat, de atunci, de când eram student, cu dumneaei și am avut o relație extraordinară și ulterior; în timp am ajuns să îi fiu student la psihologie și, mai mult decât atât, am avut și avem în continuare o colaborare extraordinară.

Corneliu Toader: V-a marcat mentoratul dânselor? A fost vorba de un mentorat?

Dr. Cătălin Gherasim: Nu știu dacă m-a marcat; pur și simplu, mi-a făcut bine. A marca înseamnă unceori a tara. Pe când bucuria n-are limită. Și-atunci eu vorbesc de bucurie. Și în momentul acela de asta am ales termenul, nu de marcat, ci pur și simplu m-a bucurat și mă bucură. În permanență, sunt foarte mulți ani, de ziua dânselor eu o sun primul la ora 7 dimineața și-mi spune: Cătălin, tu ești? Da, doamnă, eu sunt, pentru că eu este o relație extraordinară, pentru că am învățat foarte mult de la dumneaei, din felul de a fi, ca om, din latura didactică și pedagogică de excepție, prin structura de organizare, pe care o are, și, în același timp, prin plăcerea de a dăru. Și cred că de la dumneaei am învățat cel mai mult să dăruiesc.

Corneliu Toader: De unde a plecat răul originar al neîncrederii omului în sine însuși?

Dr. Cătălin Gherasim: Dacă ne gândim un pic, o să spunem, o să dăm vina pe Eva că a luat un măr, cred că este un pic forțat. Dacă o să mergem un pic mai departe și ne gândim la zeii din Olimp, o să ne aducem aminte de cutia Pandorei, cum s-a deschis ea pe Pământ. Probabil că adevărul este undeva la mijloc. Probabil că acea capacitate din fiecare dintre noi și acea dorință de a ști sau de a fi este dată la o parte de ceea ce înseamnă a avea. Și-n momentul în care nu mai știm să ne echilibrăm în momentul în care nu ne mai dorim acest lucru, în momentul în care nu ne mai iubim pe noi suficient de mult, n-o să putem să-i iubim sau să-i respectăm pe ceilalți. Și-n momentul acela cred că răspunsul este foarte simplu: cred că totul este o lipsă mare, mare, mare, mare de iubire. În primul rând față de propriile persoane.

Corneliu Toader: Noi românii trăim datorită faptului că avem privilegiul să folosim trei verbe auxiliare în raport cu alte limbi care au numai două, trăim între a fi, a avea și a vrea. Aceste adjective poate generează în același timp și corodarea pe care o întâlnim sub influența tăvălugului civilizațional asupra individului, constrâns tot mai mult să-și strângă exact asemenea unei lumini de lanterne care-și consumă bateria – să-și strângă pretențiile, să-și strângă energiile, să se închidă-n sine și să aștepte ceea ce se întâmplă pe la anumite canale mediatice occidentale în care jurnalul de știri începe cu: Bună seara doamnă, bună seara domnule. Pentru că atât de multă lume este singură încă nu se mai adresează unei colectivități ci unor oameni singuri în spatele unei uși închise. Ne îndreptăm către acest lucru, domnule profesor?

Dr. Cătălin Gherasim: Dacă vom vorbi statistic despre ceea ce înseamnă rata singularității, cei care sunt divorțați sau cei care aleg să trăiască în familii monoparentale, sau pur și simplu datorită vieții, nu știu dacă este chiar îngrijorător acest fenomen, în acest moment, pentru România. Avem o posibilitate și putem să prevenim acest element, printr-o deschidere și mai mare, o mediatizare și, în același timp, o îndrumare a populației spre specialiști. Pentru că este de știut foarte clar că trecerea peste evenimentele de viață poți să o faci singur dar urmele, traumele te marchează. În momentul în care cineva din familie te încurajează și este alături, parcă este mai bine. Dar în momentul în care și un specialist contribuie (pe lângă membrii familiei, dacă mai există) în momentul acela efectul este mult mai important. Deci, pur și simplu, nu pot să vorbesc de o rezolvare de probleme într-un cuantum matematic, dar pot să vorbesc totuși de o ameliorare sau de o redimensionare a problemelor și a situațiilor. Și de o acceptare a faptului că viața este așa cum este, putem s-o trăim dar alegerea ne aparține. Alegeți-vă noastre greșite ne duc în general la rezolvări de probleme care nu ne satisfac.

Corneliu Toader: Cât contribuie psihologul la consolidarea educației individuale? Pentru că avem situații în sate în care oamenii dădeau bună ziua chiar

și necunoscuților de pe uliță... Educația este un factor prin care psihologul poate ajuta în modelarea și salvarea individului de singurătate?

Dr. Cătălin Gherasim: Fără doar și poate. Atre spunea de așa numitul bunul simț comun. Faptul că ai plecat de la sat, de la niște principii...Nu contează, exact, satul, cum contează comunitatea și te-ai dus să te pregătești, să te perfecționezi și ulterior întorcându-te ai uitat ceea ce ai învățat, în momentul acela cred că este prea mult. Nu cred că ai uitat ceea ce ai învățat, ci pur și simplu ai ales altceva. Ai ales să nu mai pui în valoare principiile de-o viață ale părinților și ale strămoșilor tăi. Ai ales probabil să te depărtezi de ceea ce înseamnă valori tradiționale sau ceea ce înseamnă anumit tip de cunoaștere... Aș vrea să văd de fapt ce s-a întâmplat cu ei, care e motivația lor? Pentru că, dacă apare frustrare, eșecul, atunci vom discuta despre alte lucruri. Educația e extraordinară, iar psihologul și educația fac casă extraordinar de bună. Este o normalitate ca în orice țară civilizată există psiholog de familie, există psiholog la grădiniță, există psiholog la școală, există psiholog la liceu, facultate. În orice instituție de învățământ, în orice instituție a statului există acest om. Rolul lui este în primul rând de a este un om care asigură o muncă de prevenție, pentru că îți pregătește efectiv oamenii pentru societate, pentru nivelul și structura fiecăru și a capacității. În același timp, atunci când apar problemele în funcție de specializarea fiecăruia, de abordarea care o are, psihologul iar poate să intervină atunci când se cere, atât la nivel diagnostic cât și la nivel de expertiză sau pur și simplu în vindecare. Rolul este foarte mare - într-adevăr vă fi nevoie de încă foarte mult timp să se ajungă, să zicem, să trimitem un psihoterapeut la sat. Pentru că apare o discrepanță a dezvoltării și a înțelegerii pentru acea categorie de populație pentru că dogma este încă puternică, prejudecata este și mai mare și nu vor înțelege sub nici o formă care este rostul și rolul nostru chiar dacă le vom face trimiteri la Păcală și Tândală sau la Ivan Turbincă, chiar au fost niște psihologi extraordinari ai poporului român. Adică fiecare, sau o formă sau alta, prin lucrurile bune, rele sau trăsnete, pe care le-au făcut, pur și simplu au fost responsabili cu această parte a deschiderii și adaptării sufletului uman, dar, în același timp, în cadrul societății, pentru ca să nu uităm niciodată : nu trăim singuri!

Corneliu Toader: Ce credeți despre psihologia succesului, domnule Gherasim? Există sau e maroță?

Dr. Cătălin Gherasim: Nu, nu este o maroță, este o matematică a sufletului specific aplicată de către cei ce vor s-o înțeleagă. Și atunci vor avea succes. Succesul se materializează pentru unii prin câți bani faci, pentru alți câți oameni te ascultă, pentru alți câți oameni conduci, pentru alți pur și simplu căi dăruiești. Deci contează foarte mult scopul pe care îl ai. Dacă îți vei defini în ce vrei să ai succes, în momentul acela, îți vei adapta această matematică a sufletului, o matematică aplicată, bineînțeles, și vei ști s-o folosești. Da, există, dar contează foarte mult cum o folosești!

Workshop la Facultatea de Geografie Regionalizarea administrativ-politică în România și Uniunea Europeană

Miercuri, 19 mai, la *Facultatea de Geografie*, din cadrul Universității *Spiru Haret*, a avut loc un workshop cu tema: *Regionalizarea administrativ-politică în România și Uniunea Europeană*.

Prof. univ. dr. doc. *HC Grigore Posea* a deschis sesiunea de comunicări științifice, printr-un rezumat al temei manifestării. Acesta a mărturisit, la un moment dat: „am făcut eu insumi parte dintr-o comisie care s-a ocupat cu trasarea limitelor din regiunea Prahova.”

Prima lucrare prezentată în cadrul sesiunii a fost cea a prof. univ. dr. *Nicolae Ilinca*: *Evoluția regionalizării administrativ-politice în Uniunea Europeană și România*. Studenții prezenți în sala și-au exprimat aprecierea prin aplauze. În continuare, a fost expusă comunicarea *O nouă organizare teritorial-administrativă a României – oportunitate și necesitate*, a lectorului univ. drd *Marin Cruceru*. Sesiunea s-a încheiat cu expunerea studentului *Sere Trifan*: *Deciziile ascunse ale Senatului României referitoare la noua organizare administrativ-politică a României*.

Lucrările au fost adevărate lecții pentru tinerii prezenți. O manifestare minunată, care a cuprins o gamă largă de învățăminte pentru viitorii geografi. (G.C.)

Parteneriat între învățământul liceal și universitar din zona Muscel

În urma parteneriatului încheiat între Facultatea de Contabilitate și Finanțe, Câmpulung Muscel, din cadrul Universității *Spiru Haret*, și instituțiile de învățământ liceal din zonă, respectiv, parteneriat între învățământul universitar și învățământul liceal, s-a continuat, în perioada 11 – 18 mai 2011, seria de întâlniri cu elevii claselor a XII-a.

Cadrele didactice de la Facultatea de Contabilitate și Finanțe din Câmpulung au prezentat licențelor, viitorii studenți, oferta educațională a Universității *Spiru Haret* pentru anul universitar 2011- 2012. Au fost prezentate avantajele și facilitățile de care pot beneficia studenții haretști. S-au prezentat imagini cu sălile de curs, de seminare, laboratoarele de informatică, biblioteca, librăria, Aula facultății și Clubul studențesc, precum și aspecte din timpul manifestărilor culturale și științifice.

Datorită interesului manifestat de elevi, au fost invitați să participe interactiv la un curs special, intitulat: „Absolvent de liceu, student haretist pentru o zi”.

Conferința anuală internațională

Limbă și literatură: teorii și aplicații

În perioada 13-15 mai 2011, la sediul Facultății de Litere din str. Ion Ghica nr.13, s-a desfășurat Conferința anuală internațională de comunicări științifice a cadrelor didactice, cu tema *Limbă și literatură: teorii și aplicații. Faptă prin cuvânt: studiul limbilor și literaturilor moderne din perspectivă pragmatică*. Tema extrem de actuală și de interesantă a atras cadre didactice din diferite domenii academice: filologie, științe politice, arte, jurnalism și științele comunicării, arhitectură, etc.

Au participat, prin comunicări, intervenții, luări de cuvânt pe

comunităților discursive participante, și bine reprezentate prin moderatorii care au știut să conducă discuțiile și să puncteze concluziile. Fiecare secțiune s-a bucurat de contribuții valoroase, interesante și incitante. Prezentările monologice s-au transformat în adevărate dezbateri, invitând participanții la reflecții și concluzii.

Din sesiune n-au lipsit nici studiile despre literatură, nici studiile de lingvistică și implicații didactice, nici studiile despre discursul non-ficțional specialist.

Și conferința din acest an s-a înscris cu succes în tradiția

marginea studiilor prezentate, peste nouăzeci de cadre didactice din țară și din străinătate.

Menționăm prezența extrem de numeroasă și valoroasă a cadrelor didactice și studenților de la Institutul de Germanistică din Viena a căror participare constantă la conferința anuală constituie deja o tradiție onorantă pentru Facultatea de Litere. Numărul mare de participanți si diversitatea temelor abordate au condus la organizarea sesiunii în prima zi pe 10 secțiuni și în a doua zi pe trei secțiuni.

Secțiunile au fost bine echilibrate prin delimitarea justă a

evenimentelor de acest gen, grație înaltei ținute științifice a tuturor participanților. Implicarea totală, plină de abnegație și pricepere a doamnelor prof. dr. Domicia Șerban și Valentina Curticeanu împreună cu o echipă formată din lect. dr. Denisa Drăgușin, lect. drd. Oana Buzea, lect. drd. Daiana Dumbrăvescu, conf. dr. Marieta Osiaic, lect. dr. Filip Bacalu, asist. drd. Cornelia Dumitrescu, asist. drd. Lorena Mihăeș au asigurat reușita acestui eveniment.</

100 de ani de la nașterea lui

GEORGE CRISTEA NICOLESCU

(Urmare din pag.1)

Ciudad, paradoxal, absurd chiar a fost destinul lui G. C. Niculescu. De-a lungul anilor care au trecut de la moartea sa, am meditat asupra acestei existențe atât de normală și firească la prima vedere, atât de zbuciumată, de încercată și nu numai o dată bântuită de incertitudini. Acestea l-au hărțuit, i-au măcinat forțele, având poate partea lor în grăbirea unui sfârșit timpuriu.

Când începi să scrii despre G. C. Niculescu, simți tentația unei atitudini polemice - deoarece unele resentimente nu s-au risipit încă nici acum din jurul numelui sau. Inamicii lui nu au fost chiar așa de numeroși pe cât s-ar crede, cât mai ales perseverenți și tenaci. Dar a avut, deopotrivă, și prieteni, discipoli, admiratori, care nu vor putea vorbi despre el decât cu vibrație. În ceea ce mă privește, mă număr printre aceștia: am început prin a-i fi student; apoi, l-am cunoscut mai bine în redacția literară a Radiodifuziunii - pe care a condus-o timp de sase ani (1949-1955) - în redacțiile editurilor și mai ales în sălile de lectură ale Bibliotecii Academiei. Frecventarea aceluoră cercuri și, mai cu seamă, afinități spirituale ne-au apropiat; în ciuda celor două decenii ce ne despărteau, am devenit unul dintre prietenii care i-au însoțit bucuriile unei recunoașteri venită tardiv și alter-nând chiar și atunci cu râni și amărăciuni ce aveau să nu-l lase întreagă nicio satisfacție.

Moartea l-a aflat într-unul din acele momente când existența lui părea că s-a liniștit în urma unei cuvenite răsplăte morale, însoțită de o afirmare meritată în ierarhia vieții universitare; lucrări fundamentale - ca de pildă ediția academică și monografia operei lui Alecsandri - așteptau să fie continuate.

Intr-adevăr zbuciumată a fost viața acestui fiu de oameni modesti, care s-a dedicat din pasine carierei didactice și i-a parcurs toate treptele, de la profesor secundar suplinitor și bibliotecar la Facultatea de Litere, până la profesor universitar și - în ultimul an de viață - decan al Facultății de Filologie din București! Așa stând lucrurile, traiectoria acestei vieți nu reprezintă oare un caz de reușită? Este o evidență pe care nimeni n-o negă azi, dar în același timp e greu să uităm că, începând din anul 1952, G. C. Niculescu, pentru care catedra nu în semna o sinecură, ci un sens profund și o pasiune a exis-tenței lui, a fost îndepărtat din învățământ

și că aproape doi ani a trecut pe Edgar Quinet ca orice om de pe stradă.

Și aici aflăm ciudățenia destinului său: au fost oameni care n-au înțeles ce loc ar fi meritat G. C. Niculescu în structura vieții noastre spirituale, locul pentru care avea vocație, căruia i s-a dăruit necondiționat, unde însușirile sale ar fi fost fructificate la un potențial optim.

N-aș vrea să se înțeleagă de aici că pentru G. C. Niculescu esențialul îl reprezentau funcțiile administrative. Avea însă anumite concepții despre eficacitatea acestora în promovarea unui învățământ de calitate. Pentru el, și șefia de catedra, și decanatul constituiau posibilitatea de a dăruir învățământului superior o structură organizatorică mai adevătat aplicării exigenței la toate treptele: de la examenul de admitere în facultate, până la cel de doctorat, calea de statomircire a unei ierarhii bazată pe criteriile meritului, de stimulare a tineretului pe drumul cercetării riguroase și a seriozității intelectuale. Era în mod fnciar profesor, cu optica omului de catedră. De aceea, la cursuri, la seminarii, la examene, se dovedea riguros, metodic, exigent, poate chiar prea riguros, prea metodic, prea exigent (dacă exigența admite grade de comparație). De aici rezerva unor studenți față de profesorul G. C. Niculescu, rezervă ce se moștenea de la un an la altul, prin canalele subterane ale comodității intelectuale, ale lipsei de spirit științific. De aici și simpatia altor studenți, a celor care vedeau în cursurile sale, ca și în tot ce a scris și a publicat (de la monografie la cronică literară), nu numai evidenta expresie a erudiției, ci și aceea, tot atât de evidentă, a respectului față de interlocutor, căruia dorea întodeauna să-i înfățișeze adevăruri dacă nu definitive, cel puțin verificate istoric, străduindu-se să-l introducă într-un univers cât mai bogat.

Pentru G. C. Niculescu (și numeroasele sale pleadoarii publice confirmă acest lucru), progresul istoriei literare era condiționat de perfecționarea uneltelor de investigație: bibliografii, corpursi de acte și documente, scrisori, ediții critice cu un aparat științific cât mai amplu etc. Se formase la școala unor profesori care, înainte de toate erau istorici literari: Nicolae Carotjan, D. Caracostea, Ion Blianu. De aceea, nu l-a influențat spiritul călănescian, pe care în tinerete înțelegându-l unilateral, l-a întâmpinat cu rezerve. Cerceta, săpa la temelia obiectului studiat cu o tenacitate și o mîgală exemplară; asta explică faptul că, în

confruntarea științifică a elementelor de amănunt, a faptelor de istorie literară propriu-zisă, el n-a fost contestat. Era stăpănit de voluptatea preciziei, a detaliului semnificativ și, fidel acestei pomiri, nu avansa niciodată o ipoteză sau o idee fără acoperirea fermă a documentu lui. Această pasiune, transformată în ideal, a dăruit o temelie documentară inexpugnabilă operei sale, devenind însă la un moment dat o cale mai puțin fertilă pentru exegetul și criticul literar. Nu sunt dintre cei ce de plâng „tristețile erudiției”, dar nu mă pot împiedica să cred că printre motivele care au făcut ca G. C. Niculescu să nu ducă până la capăt amplele construcții începute și să nu abordeze într-un ritm mai viu domenii noi a fost și faptul că s-a lăsat uneori absorbit de detaliu, că n-a avut puterea să domine o incertitudine atunci când lipsea atestarea dorită.

Dar pe de alta parte, el a clădit cu temeinicie edificii impunătoare: biografia și edițiile Alecsandri, studiile despre Duiliu Zamfirescu, capitolele despre școala „Contemporanului”, sunt lucrări de riguroasă erudiție, peste care nici istoricul, nici cititorul viitorului, nu vor putea trece. Elocvent, în acest sens, e faptul că până și unii care l-au negat ieri îl citează astăzi, iar numele său se regăsește adesea în țesătura celor mai serioase lucrări ale genului.

Esențial este că istoria literară a validat cele mai multe din contribuțiile sale, ele devenind cu timpul puncte fundamentale de referință în cercetarea unor personalități și curente de prim ordin ale culturii noastre. Firește că cercetările ulterioare vor adăuga puncte de vedere noi, interpretări poate mai nuanțate sau mai suple, anumite contururi mai clar desenate. Dar sunt domenii în care ceea ce se va scrie va trebui să pornească de la treapta înaltă la care a ajuns studiul întreprins cu atâtă aplicație și respect pentru adevăr de către G. C. Niculescu, deoarece în paginile lui s-a sedimentat o muncă impresionantă, dusă la capăt cu voința de a proiecta lumina epocii asupra fiecărei personalități sau opere în parte, hotărârea de a nu avansa nicio idee fără acoperirea în aur a faptului atestat și valorificat din punct de vedere istoric.

Spuneam mai sus că viziunea sa asupra culturii a fost cea a *profesorului*, fapt ce explică și stilul și ținuta și construcția studiilor și articolelor sale. Nu mă refer la amplele bibliografii - totdeauna sistematice, totdeauna utile - ce însoțesc edițiile publicate de el, ci la modul în care un studiu, un articol, o cronică

erau concepute. Repulsia - mărturisită - față de impresionismul critic față de tot ceea ce putea fi rezultatul unei păreri vehiculată cu ușurință, fără o prealabilă cercetare și cumpănire, îl făceau să-și construiască fiecare contribuție după un plan minuțios elaborat, însoțind orice afirmație de argumente consolidate cu ajutorul unor elemente precise. A fost profesorul care în fața studenților nu-și îngăduia cochetării, ipoteze hazardate, puncte de vedere labile, prezentându-le adevăruri neînvăluite în fastul unei elocințe spumoase și fermecătoare, ci dimpotrivă, sesinuse printro-o demonstrație stringentă, ce uneori putea apare ca lipsită de atracție.

Ajunși aici, am intrat în însăși miezul evocării noastre: era oare G. C. Niculescu un om rigid, care nu vibra la frumusețile artei, insensibil la o figură de stil, reacționând numai în fața documentului, a amănuntului bibliografic? Aici stă una din sursele neînțelegerii acestei personalități. Cursurile sale erau, ce-i drept, poate austere, unele studii și articole cuprindeau demonstrații duse până la ultima lor expresie, ceea ce le făcea excesive, mulțimea argumentelor estompa alteori o idee generoasă, până și o cronică literară era construită cu metodă - autorul ei vrând să demonstreze de ce o carte este sau nu valoroasă și locul pe care îl ocupă în literatura noastră. Calitate, sau defect? Iată un răspuns ce nu poate fi dat printr-un singur cuvânt. Cert este că studentul la cursurile lui G. C. Niculescu sau cititorul de ieri și de azi al cărților, eseurilor și articolelor sale se simt mai întâi atrași de temeinicia afirmațiilor lui, de impresia de soliditate ce se desprinde din ideile lui totdeauna bine articulate în realitatea istorică, de fiecare dată bine explicate și motivate prin factorii sociali și ideologici care au generat un fenomen creându-i și o fizionomie specifică.

Critica lui G. C. Niculescu era de natură generică, de aceea punctul de rezistență al scrierului său nu se află în sublinierea frumuseții operei de artă, a inefabilului sau în demonstrarea viabilității ei pe plan estetic, ci în detectarea cu siguranță și în chip riguros al locului pe care îl ocupă în configurația culturală, a vremii. Personalitatea și opera creatorului reprezentau pentru el în primul rând realități istorice, aparținând unei istorii și explicabile din punct de vedere istoric. Punct de rezistență al scrierului său, dar și sursă a ceea ce poate apărea uneori mai palid în opera criticului și istoricului literar.

Înțelegem de aici pentru ce va fi vibrat în mod deosebit în fața unor autori al căror scris se explică mai cu seamă prin rațiuni de natură social-istorică și culturală, Alecsandri, de pildă. Înțelegem astfel și rezerva lui consecventă față de unele curente literare ce îi păreau neintegrate în fluxul culturii românești, cum ar fi simbolismul, ori față de unele perso-nalități ca Macedonski.

Metoda lui G. C. Niculescu, ca oricare alta, poate fi supusă discuției sau controversei. Însă, în cadrul acestei înțelegeri a literaturii căreia el i-a rămas credincios de-a lungul unei întregi cariere, rezultatele sunt adeseori excelente, iar volumul postum *Structura și continuitate* ca și *Viața lui Vasile Alecsandri* (contribuția sa esențială pe tărâmul istoriei noastre literare) o demonstrează cu prisosință. Mergând pas cu pas pe urmele adevărului, reconstituindu-l și recompunându-l neîncetat, G. C. Niculescu izbutește să dea veritabilele dimensiuni ale unei personalități, proiectând-o în lumina semnificației ei istorice. Fidel acestei metode și în cadrul ei, G.C.Niculescu a făcut necontenit distincțiile necesare între arta adevărată și ceea ce, în perspectiva timpului, n-a păstrat decât o valoare de document. Considerațiile cu privire la poezia lui Vasile Alecsandri sunt cât se poate de elocvente pentru siguranța cu care știa să disceamă ceea ce este peren în opera unui clasic de ceea ce reprezintă fie răspunsul firesc, entuziasm și direct la cerințele sociale ale momentului, fie improvizația ocazională, fie tributul plătit „pro-priel sale facilități de a verifica” și „poate puțin comodități sale”, S-ar putea discuta, fără îndoială, în ce măsură explicațiile lui G. C. Niculescu sî seamă de toți fac-torii care au dus la sedimentarea unei opere în circuitul valorilor sau la erodarea ei literară. Un lucru este însă sigur: cauzele indicate de el sunt reale. Având darul și pa-siunea cercetării integrale, el nu urmărea în creația unui scriitor numai capodopera, adică numai ceea ce insuma atributule absolutului. Pentru el, istoria literară era, dimpotrivă, un peisaj complex, cu lumini și umbre, cu opere care au ilustrat o epoca și uneori i-au întruchipat ideile explicabile doar prin coordonatele specifice ale vremii. Aici, în faptul că n-e-a dat o imagine conformă au realitatea istorică, aflăm și seriozitatea metodei sale.

Toate aceste trăsături își au soriginea într-o vibranță dragoste față de expresiile spiritului românesc. Deși - așa cum am spus - aprecia în mod deosebit scriitorii ce s-au confundat cu istoria țării, nu-i mai puțin adevărat că admirația lui s-a îndreptat și spre artistul cult (Duiliu

Zam-firescu, Ion Pillat) și spre criticii (Titu Maiorescu, G. Ibrăileanu) care au imprimat o direcție înalt culturală prin nivelul filozofic al scrierului lor.

Este ceea ce mă face să cred ca lectura volumului amintit, a contribuit în mod hotărător la rectificarea unei erori de optică în ce privește personalitatea lui G. C. Niculescu. El apare aici ca un istoric și critic literar cu un acut simț al culturii. Din acest simț al culturii, din respectul pentru ideea de cultură, izvorăște și o altă trăsătură caracteristică personalității sale: sensibilitatea la manifestările frumosului. Puțini știu că omul acesta iubea cu pasiune muzica: își alcătuisse încă din studenție o discotecă remarcabilă, ce trăda nu numai un gust cu antene sigure spre fenomenul muzicii moderne, ci și vaste cunoștințe în acest domeniu. Un disc nou îl umplea de o bucurie nespusă; îl văd în fotoliu, cu capul în mâini, cuprins de tainele muzicii; îl văd în sala de concert, cu trăsăturile lui severe iluminate de misterul armoniei și subliniind, câteodată, cu un gest discret, un tempo ce-l cucerise în chip deosebit.

A citit mult și a lăsat o bibliotecă vădind eruditul și profesorul, ca și pe finul intelectual; dealtfel, ultimul său articol se intitulază *Bucuriile lecturii*, iar la începutul carierei, a publicat un adevărat pamflet împotriva acelei școli care, în loc să cultive dragostea de lectură, înecăz sensibilitatea elevului în aluviunile datelor scîi. Aceasta fire deosebit de sensibilă la noțiunea de frumos sau toate manifestările ei, în fața mesei de scris devenea „profesorul”, omul chemat să explice științific literatura, să înfățișeze metodic, precis, etapele formării operei de artă, să o facă înțeleasă în contextul de factori ce i-au dat naștere. Dar nici în cadrul acestei concepții, G. C. Niculescu nu eluda judecata artistică, și dacă uneori nu o nuanța nu i se întâmpla să creeze false ierarhii valorice, așezând - dimpotrivă - întodeauna opera literară la locul cuvenit.

Este ceea ce explică prestigiul pe care l-a avut și l va avea și de acum înainte scriul lui G. C. Niculescu. Contribuțiile sale reprezintă o garanție a seriozității intelec-tuale, o elocventă demonstrație a perenității spiritului erudit, aliat cu intransigența și integritatea morală, cu înțelegerea profesunii sale ca o veritabilă magistratură pusă în slujba adevărului.

EDUCAȚIA – CHEIA DE BOLTĂ A BUNĂSTĂRII INDIVIDUALE ȘI COLECTIVE

(Urmare din pag.1)

Educația nonformală

Educația nonformală are loc, așa cum spune și denumirea, în afara mediului formal, în afara a ceea ce se întâmplă la școală, la universitate sau la alte programe acreditate de formare. Este flexibilă, dar urmărește o serie de obiective de învățare, fapt ce îl motivează și îl responsabilizează pe cel care învață. De altfel, acesta este implicat în mod direct și activ în procesul de educație nonformală. Este forma de educație ce are obiective de învățare explicite. Important este să stabilim metoda de învățare cea mai potrivită pentru fiecare individ, pentru că sunt oameni care învață foarte bine dacă au un program standardizat, dacă există o abordare academică și alții care învață mai bine dacă au posibilitatea să se exprime, să fie ceva mai creativi.

În funcție de specificul fiecărei țări, educația nonformală poate propune și programe educaționale care contribuie la alfabetizarea adulților, la educația de bază pentru cei care au părăsit sistemul formal de educație, la îmbunătățirea abilităților de viață și de la locul de muncă, precum și la cultura generală. Conform Standardului Internațional de Clasificare în Educație (ISCED 1997), aprobat de UNESCO, programele de educație nonformală nu sunt obligate să urmeze un sistem gen „scară în trepte” și pot avea durate variate de desfășurare. Dacă pentru unele țări europene, educația nonformală este o componentă a politicilor educaționale, există și state unde inițiativele pe această temă vin cu precădere din mediul privat sau ONG și unde abia încep să prindă contur strategii privind relația formal – nonformal -informal. La nivel european au existat mai multe inițiative, începând cu Strategia de la Lisabona, prin care s-au punctat câteva prevederi generale privind depășirea barierelor dintre educația formală și nonformală, recunoașterea formelor de educație nonformală și recunoașterea faptului că aceasta crește șansele tinerilor de a-și dezvolta noi competențe și de a găsi un loc de muncă. Însă, mai sunt pași de făcut pentru a defini unitar educația nonformală la nivelul statelor membre. În Franța, spre exemplu, activitățile extracurriculare sunt extrem de bine dezvoltate, chiar de către stat. În Lituania, educația nonformală este văzută de către autorități drept componenta prin care se formează

de-a lungul evoluției istorice, toate societățile au cunoscut și au adoptat, mai devreme sau mai târziu, modificările impuse de progresul științific și evoluția gândirii. Aceste modificări se regăsesc în special în conținutul profesiunilor, precum și în mobilitatea profesională și socială, care subliniază necesitatea educației permanente.

Dacă educația, ca fenomen social-cultural, poate fi abordată atât din perspectivă istorică, dar și din perspectivă ontogenetică (a accesului la educație al fiecărei persoane în evoluția acesteia), educația

permanentă reprezintă o necesitate a omului contemporan, nevoit să facă față schimbărilor inerente în educația propriu-zisă, determinată de evoluția în dinamică ascendentă a cunoașterii existente la nivelul vremii sale. În timp ce educația reprezintă un fenomen istoric, științific și social-cultural, educația permanentă este numai un fenomen științific și social-cultural al contemporaneității. Ea reprezintă un concept și un proces de maximă actualitate, ce ilustrează activitatea integratorie a tuturor actelor și modalităților de educație, într-un continuum spațiotemporal.

Educația permanentă poate fi definită ca un proces instructiv-educativ, care combină toate formele, experiențele și momentele actului educațional extins la nivelul întregii vieți a individului. Pe parcursul desfășurării educației permanente, instituția școlară înțealeasă în înțelesul ei obișnuit înțeetază să mai dețină monopolul educației dominant. Dintre condiționările educației permanente, care se întinde, de fapt, pe întreaga durată a vieții omului, cităm: statusul și rolul persoanei; meseria sau profesiunea exercitată; timpul liber și accesul la mass-media. Metodele aplicate în educația permanentă ar putea fi clasificate în: expozitive, interactive și demonstrative.

În ultimii ani, educația permanentă sau pe tot parcursul vieții (life long learning) a devenit o prioritate a sistemelor de învățământ la nivel global. Chiar dacă rolul educației de bază, formale, rămâne esențial, învățarea permanentă, împreună cu educația nonformală, vin să personalizeze și să dezvolte aptitudini cât mai aproape de cerințele pieței și societății, pe de o parte, pricepera și sufletul celui care învață, pe de altă parte.

Învățarea pe tot parcursul vieții ia diverse forme, ea desfășurându-se atât în interiorul, cât și în afara sistemelor tradiționale de educație și formare. Punctul forte al programelor de învățare permanentă este faptul că pleasează responsabilitatea individului în centrul procesului de învățare. Lucru valabil și pentru educația nonformală, care se regăsește ca metodă de formare în cadrul unor activități ale programelor europene de învățare pe tot parcursul vieții. De altfel, cele trei concepte formal, informal și nonformal se completează reciproc în cadrul programelor de învățare continuă. Dacă educația formală, oficială, are loc într-o instituție de învățământ - școală, facultate etc., iar educația informală reprezintă influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc. asupra individului, educația nonformală vine să personalizeze și să dezvolte, la locul de muncă, în comunitate și, uneori, chiar la școală, în afara curriculei oficiale, acele competențe, aptitudini, cunoștințe pe care fiecare le simte mai aproape de suflet.

Comisia Europeană a reunit inițiativele sale privind educația și formarea sub o singură umbrelă -

Programul de învățare pe tot parcursul vieții. Acesta are patru subprograme – *Comenius* (pentru învățământul preuniversitar), *Erasmus* (pentru învățământul superior), *Leonardo da Vinci* (pentru educație și formare profesională) și *Grundtvig* (pentru educația adulților), oferind persoanelor de orice vârstă oportunități de a studia oriunde în Europa.

Începând cu perioada de finanțare 2007-2013, un program transversal completează aceste patru subprograme, printre activitățile cheie ale acestuia numărându-se: cooperarea în domeniul politicii, limbile străine, tehnologiile informaționale și de comunicare, diseminarea și exploatarea eficientă a rezultatelor proiectelor. *Jean Monnet* este un alt program prin care executivul european încurajează predarea, reflecția și dezbaterile pe tema procesului de integrare europeană în cadrul instituțiilor de învățământ superior din lume, tot pentru perioada 2007-2013. Prioritatea centrală a Programului de învățare pe tot Parcursul Vieții este să întărească contribuția adusă de educație și formarea profesională în atingerea obiectivului Lisabona de transformare a Uniunii Europene în cea mai competitivă economie bazată pe cunoaștere din lume, capabilă de o creștere economică durabilă, însoțită de o creștere cantitativă și calitativă a numărului locurilor de muncă și de o mai mare coeziune socială.

Cooperarea privind politicile europene în domeniul educației și formării profesionale a început în 1995, odată cu adoptarea Cărții Albe privind educația și formarea profesională, „A preda și a învăța – spre societatea cunoașterii”, prin care Uniunea Europeană se autodefineste ca îndreptându-se spre o societate care învață, bazată pe dobândirea de noi cunoștințe și pe învățarea pe tot parcursul vieții. Documentul a fost publicat chiar înainte de lansarea în 1996, a Anului European al Învățării pe tot parcursul vieții. În 1997 - apare comunicarea Comisei – „Pentru o Europă a cunoașterii” – care leagă obiectivul învățării pe tot parcursul vieții cu propunerile de programe privind educația și formarea în perioada 2000 – 2006. În ianuarie 2000 – Programul *Socrates II* demarează subprogramul *Grundtvig* care vizează educația adulților, iar în noiembrie 2006 - apare Programul de învățare pe tot parcursul vieții 2007-2013. Noul program reunește fostele programe *Socrates* și *Leonardo da Vinci*. Componentele programului european de învățare pe tot parcursul vieții sunt următoarele:

• **Comenius** este prima componentă a Programului de învățare pe tot parcursul vieții. Se adresează instituțiilor de învățământ preuniversitar, de stat și private (de la grădinițe la școli postliceale) și tuturor celor care își desfășoară activitatea în acest sector: elevilor, tuturor categoriilor de personal didactic, precum și autorităților locale, asociațiilor de părinți sau ONG-urilor care activează în domeniul educațional. Comenius sprijină financiar realizarea

de parteneriate școlare, proiecte de formare a personalului didactic, rețele de parteneriat școlar, precum și participarea la stagii de formare inițiale și continuă pentru creșterea calității și consolidării dimensiunii europene în educație.

• **Programul Erasmus** este destinat învățământului superior și are printre obiectivele cheie creșterea calității și volumului mobilităților studenților și a cadrelor didactice în Europa, cooperarea multilaterală între instituțiile de învățământ superior din Europa, precum și mărirea gradului de transparență și compatibilitate între învățământul superior și calificările profesionale obținute în Europa.

• **Programul Leonardo da Vinci** vizează cooperarea transnațională în domeniul formării profesionale a forței de muncă. Scopul său este de a crește calitatea sistemelor și practicilor de formare profesională, de a asigura instrumente moderne și noi abordări în formarea profesională pe întreg parcursul vieții.

• **Programul Grundtvig** își propune să ofere alternative educaționale și să îmbunătățească accesul celor care, indiferent de vârstă, doresc să dobândească noi competențe prin forme de educație a adulților. *Grundtvig* vine în întâmpinarea nevoilor de predare/învățare ale adulților și se adresează instituțiilor sau organizațiilor care asigură sau facilitează educația acestora. Orice organizație din domeniul educației adulților, din sistemul formal, nonformal sau informal poate să participe la programul *Grundtvig*. Adulțul, în sensul programului *Grundtvig*, este o persoană de peste 25 de ani sau un tânăr sub această vârstă, care nu mai este cuprins în sistemul formal de educație.

Programele europene de educație, formare profesională și tineret sunt gestionate la noi în țară de Agenția Națională pentru programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării profesionale (ANPCDEF), din subordinea Ministerului Educației.

Cărți apărute la Editura Fundației România de Măine

LUCIAN BLAGA, O LECȚIE DE DIPLOMAȚIE ACTIVĂ

Mă gândeam să încep aceste însemnări despre cartea lui Nicolae Mareș „LUCIAN BLAGA diplomat la Varșovia” (Editura Fundației *România de Măine*, 2011), lansată la Fundația Euroapenă Titulescu, așa: „O carte care ne relevă un Lucian Blaga încă puțin știut - diplomat în serviciul țării sale”, dar îmi dau seama că greșesc amarnic. S-au împlinit, zilele trecute, 50 de ani de la moartea sa și ... vorba sferto-doctului: „Care e problema?” Avem știință despre o inițiativă de anvergură națională pe măsura operei sale poetice și filozofice? Nu era cazul ca acest an să fie „Anul Lucian Blaga”? Era, dar cine să o facă? (...)

În aceste împrejurări, demersul lui Nicoale Mareș, om de cultură și diplomat cu o prodigioasă activitate pe tărâmul relațiilor româno-poloneze, este o surpriză. În primul rând, pentru că aduce la lumină o latură încă puțin cunoscută a personalității lui Lucian Blaga- diplomația-, mai ales, perioada de început, despre care nu s-a vorbit decât în trecut. Este vorba despre cele zece luni din anii 1926-1927, cât acesta a funcționat ca atașat de presă la ambasada română de la Varșovia. Practic, despre rapoartele și informațiile de presă pe care Blaga le trimitea la București nu se cunoșteau mai nimic. E ne figurază în cele trei volume ale crestomației „Blaga. Din activitatea diplomatică” alcătuită de profesorul Pavel Țuگی și poate că, fără eforturile de desfoliere a dosarelor din Arhiva Ministerului de Externe depuse de Nicolae Mareș, acolo ar fi rămas...

O primă constatare se impune: pentru diplomatul și în egală măsură pentru scriitorul și filosoful Lucian Blaga exercitarea atribuțiilor sale de atașat de presă a fost prilej de a exercita ceea ce numim acum „o democrație activă” și nicidecum o sinecură. Așa după cum nu a fost nici o trambulină de propulsare a propriei persoane ori a amicilor săi, ce-i drept, atunci când vine la post, la Varșovia, Lucian Blaga, poetul, dramaturgul și gânditorul, era o prezență inconfundabilă în cultura românească. Atu-urii puternice pe care le va folosi în „perioada vistulană”(cum numește Nicolae Mareș sederea lui Blaga la post, la Varșovia) pentru a-și onora mandatul cu toată seriozitatea, dar și pentru a-și contura noi zări și etape de creație. Aici va termina „Meșterul Manole”, piesa pe care a iubit-o atât de mult și, tot aici va scrie și câteva bijuterii poetice[„Oraș vechi” si „Varșovia”]. „Aici, în nord - mensionează Nicolae Mareș - Blaga și-a călit caracterul dărz, a simții din plin tot felul de perversități cu involburări neașteptate în noua profesie”.

Blaga își face debutul la ambasada României din Varșovia prin două acțiuni care, practic, nu aveau nicio legătură una cu alta. După cum se menționează în primul Raport, datat „22 Noiembrie 1926”, el participă la serbările în amintirea lui Chopin și, tot din primele zile de mandat, ia atitudine publică față de „unele știri scurte, unele mai senzaționale, altele mai puțin, transmise de diverse agenții telegrafice”. Avem, aici, cele două paradigme ale activității atașatului de presă: pe de o parte, o susținută campanie de promovare a intereselor și realităților României, prin intermediul unor relații directe și deschise cu personalități reprezentative ale culturii și presei din țara-gază, iar, pe de altă parte, cu o susținută și curajoasă acțiune de respingere a unor atacuri sfruntate la adresa țării sale. Aflăm din raportul citat: „pentru subsemnatul, serbările Chopin au fost și un bun prilej de a cunoaște și o mare parte din lumea artistică și literară a Varșoviei”. În acest fel, atașatul de presă stabilește contacte cu președintele sindicatului jurnaliștilor polonezi care îi „pune la dispoziție” o rubrică lunară „românească” în „Tygodnik Ilustrata” una dintre cele mai răspândite publicații poloneze, în vreme ce și alți scriitori și șefi de gazetă îi adresează invitația de susține colaborări permanente în gazetele pe care le editează. Lucian Blaga se pune numaidecât pe treabă și, la 7 ianuarie 1927, publică în „Głos Prawdy” un grupaj de informații despre aspecte semnificative ale realităților culturale din România. Având încredințarea că „în propaganda culturală nu impresionează deloc simplul material informativ”, Blaga va publica analize substanțiale despre „Poezia românească actuală- Octavian Goga, Tudor Arghezi și cei mai tineri”, scriind, deopotrivă, despre „Critica literară în România”. Fapt semnificativ: atunci când prezintă străinătății valorile culturii românești, Lucian Blaga o face fără ură și fără părtinire și nu trebuie să ne mirăm dacă îl vom întâlni menționat, în termeni apreciativi, pe Nicolae Iorga de care, se știe, poetul de la Lăncrăm se depărta în anumele privințe.

Cât privește cea de-a doua latură a acțiunilor de „propagandă culturală”: respingerea, categorică și argumentată, a malversațiunilor publicistice la adresa României, este de reținut răspunsul, demn și categoric, pe care Blaga îl da, chiar în primele luni ale mandatului său, unui articol tipărit de o gazetă poloneză sub un titlu voit „de scandal”: „țara urâtă a unei Regine frumoase”. Răspunsul lui Lucian Blaga este un text antologic- „Fanteziile urâte ale unui om lipsit de frumusețe”, adevărat model al genului. Și, mai trebuie spus, pe parcursul misiunii sale la Varșovia,Lucian Blaga va mai avea și alte prilejuri de a da replică unor neadevăruri lansate în presa poloneză la adresa României. O va face, prompt și categoric, fără inhibiții și fără ezitări. Așa încât observația lui Nicolae Mareș mi se pare perfect îndreptățită: „Lucian Blaga a devenit, în cele zece luni cât a lucrat la Varșovia, o veritabilă instituție de dezmințire și de contracaraare a informațiilor false, defăimătoare sau rău voitoare la adresa României, strecurate în presă sau intrate în circuitul informativ al diferitelor agenții care funcționau în această țară.”

Aș fi putut încheia aceste însemnări cu o paralălă între ceea ce a făcut Blaga pentru țara sa, ca atașat de presă, în decursul mandatului la Varșovia și unele realități, deloc măguitoare, din actualitatea imediată. Mă abțin (vorba aceea „prieteni știu de ce...”) și rămân la a recomanda remarcabila carte a lui Nicolae Mareș despre Lucian Blaga diplomat la Varșovia, ca pe un excelent și binevenit manual de diplomație activă.

(Articol apărut în Jurnalul național, 9 mai 2011)

Șerban CIONOFF

Să ne cunoaștem profesorii

Conf. univ. dr.
George V. GRIGORE
Decanul Facultății de Arte

Astăzi, când informația circula ca gândul și ca vântul, iată un anunț care mi-a atras atenția: Filarmonica „Oltenia” vă invită astă-seară la un concert coral susținut, cu începere de la ora 19.00, sub genericul „Medalion compomistic Petru Stoianov”. Își dau concursul *Corală Academică* a instituției - dirijor Eugen-Petre Sandu - și pianista Dorina Arsenescu, cârora li se alătură, ca prezentatoare, muzicologul prof. univ. dr. Carmen Stoianov. Este adevărat că, atunci când am încercat să aflu când are loc acest eveniment, am fost puțin dezamăgit, pentru că era vorba de vineri, 16 octombrie 2009. Deci, a fost... Și totuși, un asemenea eveniment într-o Românie ocupată cu divorțurile mondene, cu o criză mai mult sau mai puțin adevărată, se putea întâmpla oricum și oriunde, dar doar acolo unde apar profesioniști, artiștii dăruți total artei lor, iar strălucirea acestor minuni de evenimente se revarsă asupra sufletelor însetate de artă și cultură, care nu au nevoie de multă publicitate și agitație media. Cine este compozitorul căruia i s-a dedicat acest medalion aurit? Este o personalitate marcantă a zilelor noastre, activând constant ca profesor universitar doctor și decan, compozitor, membru al *Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România* și al *Societății Internaționale de Muzică Contemporană* - Secțiunea Națională Română.

Profesor univ. dr. Petru Stoianov menționează: „M-am născut în Vinga, o comună bogată, la granița dintre Ardeal și Banat. Bogăția culturală a acestui ținut din Câmpia de Vest a României și-a pus amprenta și asupra dezvoltării mele viitoare, prin dialogul interetic și intercultural care este un dat specific. Aceasta a fost steaua mea călăuzitoare.” Profesor univ. dr. Petru Stoianov s-a născut în data de 09.10.1939.Provine dintr-o familie de bulgari catolici din nordul Banatului. Paralel cu studiile liceale la Timișoara, a început instruirea

Prof. univ. dr. PETRU STOIANOV, cel care a văzut în NODURILE poetice ale lui Nichita Stănescu minunate SEMNE muzicale

În toate tipurile de cultură ale timpului nostru, ca, de altfel, dintotdeauna, tinerii au avut o adevărată pasiune pentru muzică, în toate formele ei valabile din punct de vedere estetic. Asta e presupus, așa cum bine ați apreciat, adică selecție valorică pe care o operează timpul sau un juriu de specialitate. Este adevărat, în fața acestui juriu stă o reală problemă, deoarece trebuie discernut talentul autentic, dar trebuie și privit în perspectivă, adică trebuie depistată personalitatea artistică ce va fi capabilă să se dezvolte pe viitor. Cu alte cuvinte, un juriu prospectează ofertele și selectează în funcție de acestea. Este și motivul pentru care susțin din toată inima și cu toată convingerea concursurile și festivalurile de interpretare și creație serioase, de tipul Festivalului Tineretului de la Costinești, pentru că ele cheamă tinerii, îi invită să se exprime, să se adreseze celor de-o vârstă cu ei, ca și celor care au, eventual, aceleași preocupări și, în acest fel, festivalul poate deveni un real work-shop. Viitorii profesori de muzică au și ei, nu de puține ori, preocupări pe această direcție. Soliditatea culturii muzicale, care începe să se clădească în anii facultății, îi va ajuta pe viitor. Ca o confesiune: atunci când m-am îndreptat spre muzică, am făcut-o pe o dublă direcție, cea de compozitor și cea de profesor. Am dat prioritate amândurora, fără a o favoriza pe vreuna dintre ele. Mai bine spus, le-am împletit cu abilitatea pe care mi-am dorit să o am pentru a face acest lucru. Am urmat în acest fel exemplul marilor mei măestri, în special cel al mentorului meu, compozitorul Anatol Vieru. În dialogul meu cu studenții, nu am făcut distincție între temele de cercetare pe diferite paliere, ci mi-am impregnat întotdeauna atitudinea cu acea notă de seriozitate ce se cere cercetătorului avizat. Am pus un accent deosebit pe devenirea profesională a viitorilor formatori de orizont estetic, le-am oferit căi prin care pot ajunge cu ușurință la sufletul și inima tinerilor, pe care îi vor forma în acest sens. Totodată, le-am imprimat dragostea pentru valorile tradiției, ale folclorului nostru și i-am îndemnat să le regăsească traseul în lucrările muzicale compuse pe teme ce respiră din plin solul nostru folcloric. Exemplul măștrilor mi-a stat, viu, în față și i-am determinat pe studenți să își caute singuri modele în personalitățile cu care vin în contact; doar așa se poate mereu reînnoia lanțul tradiției, atât de necesar pentru a duce mai departe, în viitor, repere ale solidității și coerenței gândirii muzicale românești.”

Prof. univ. dr. Petru Stoianov

muzicală cu compozitorul și dirijorul arădean Nicolae Brânzeu (1963-1964; teorie-solfegiu, dirijat coral, istoria muzicii). Și-a continuat pregătirea la Conservatorul din Iași (1965-1969), cu Constantin Constantinescu și Adrian Diaconu (teorie-solfegiu), Anton Zeman (armonie, compoziție), Vasile Spățărelu (contrapunct), George Pascu (istoria muzicii), Gheorghe Ciobanu (folclor), Ion Pavalache (cor), Ioan Welt (pian), și la Conservatorul din București (1969-1970, pedagogie; 1969-1972, compoziție), cu Anatol Vieru (compoziție), Florin Eftimescu (armonie), Nicolae Buicliu și Dinu Ciocan (contrapunct), Tudor Ciortea (forme muzicale), Ovidiu Varga, Octavian Lazăr Cosma (istoria muzicii), George Bălan (estetică), Vinicius Greflens (citire de partituri), Aurel Stroe (orchestrație), Marin Constantin (dirijat coral), Emilia Comișel (folclor), Grete Gabriel-Ionescu (pian). A obținut doctoratul în muzică (2003) la Universitatea de Muzică din Cluj-Napoca, cu teza: *Noduri și Semne. Posibile structuri pe scara unui model modal*.

A activat în învățământul muzical preuniversitar din București ca profesor (1972-1989) și director (1986-1988) la Școala de Muzică și Arte Plastice nr. 2 din București, inspector muzical în Inspectoratul Școlar al Municipiului București (1990-1998), conferențiar (1994-2004) și prodecan (2000-2004) la Facultatea de Muzică a Universității de Vest din Timișoara, inspector de specialitate pentru coordonarea învățământului superior din Ministerul Educației și

Cercetării din București (1999-2001), profesor-asociat la Universitatea Națională de Muzică din București (1995-1996), profesor și prodecan (din 2004) și decan (din 2008 până în prezent) la Facultatea de Arte a Universității *Spiru Haret* din București.

Profesor univ. dr. Petru Stoianov a susținut conferințe, referate, comunicări științifice în țară și peste hotare, emisiuni de radio și televiziune. A publicat articole, studii, cronici muzicale, recenzii în revista „Muzica”, „Actualitatea muzicală”, etc. Este vicepreședinte al Comitetului Român „Jeunesse musicales” din București (din 1994), membru al Societății Internaționale de Muzică Contemporană (ISCM), vicepreședinte al *JmEVENTS* (JMR – de la înființare, 1991), fondator și director artistic al Concursului Internațional de Muzică *JmEvents EuropaFEST* (din 1994), consilier, director și director executiv la opt ediții ale Festivalului Internațional de Muzică Nouă SIMN – București, președinte al juriilor naționale și internaționale de creație și interpretare, membru în diverse jurii naționale de concursuri de interpretare muzicală. A câștigat premii naționale și internaționale pentru compoziție, fiind distins cu titlul de Laureat al Concursului Internațional de Compoziție din Ancona / Italia (1980) și cu Premiul III la Concursul din Alcoy / Spania (1993). În creațiile sale, acesta nu se limitează la un singur gen, ci scrie muzică simfonică, și, în aceeași măsură, muzică de cameră sau corală, material didactic, precum și muzicologie. Este sedus de *sectio*

aurea, de la semnificația ei ca macroformă la intervalul de distanțe ritmice, și, nu în ultimul rând, de planuri armonice și culori instrumentale. Astfel a creat și exersat cu virtuozitate, într-un infinit spectru de nuanțe, așa-zisul „sunet cu frecvențe și durată determinate. În prezent, este un compozitor extrem de interpretat în concerte, atât în țară cât și peste hotare, și care participă la importante festivaluri și evenimente artistice.

Creația sa (peste 50 de lucrări în diverse genuri, interpretate pe reputeate scene de concert în țară și străinătate), înecunută cu premii naționale și internaționale de compoziție, se distinge prin trei direcții principale: în lucrările camerale și simfonice – scriitura modală cu strategie compomistică proprie, axată pe *sectio aurea*, în cele corale – scriitura tono-modală de esență românească, iar în piesele vocale și unele lucrări instrumentale – neoclastică și neoromantică, potrivit textului sau pretextului literar. Poeții noștri naționali Mihai Eminescu și Nichita Stănescu sunt două coloane ale templului în care se aud vibrațiile sonore ce compun universal sonor și artistic al compozitorului și profesorului univ. dr. Petru Stoianov.

Pe lângă alte activități, profesor univ. dr. Petru Stoianov coordonează alături de prof. univ. dr. Carmen Stoianov secțiunea *Musicology and Folklore* la Denbridge Press New York și face parte din colectivul de editare a operei prof. Richard Swinburne de la Oxford University, membru al Academiei.

PANTEON • PANTEON • PANTEON • PANTEON

ROTONDA PLOPILOR APRINȘI

Este, cum știm, un titlu de carte. Apărea prin anii '80 și ne aducea în bibliotecă un florilegiu sentimental: Valeriu Anania ne invita să-i cunoaștem prietenii... Pagini de duișie aparte caligrafind crâmpie de viață în trecerea vârstelor. Cei convocați în apropiere erau Argehezi, Galaction, Vasile Voiculescu, Anton Holban. Mitropolitul Bartolomeu Anania a trecut la cele veșnice, lăsând în bibliotecă tomuri în care și-a încredințat limpezimea de gândire. Poezie, proză, memorialistică, teatru, carte de rugăciune și poate deasupra tuturor acel opus inconfundabil – Biblia, tradusă și adnotată de el. Vom avea, noi și cei de după noi, prin ce să ținem treaz, aproape, efigia de metopă a trecătorului prin maxilarele vieții numit Valeriu Anania, devenit, prin adopție creștinească, arhimandritul Bartolomeu.

Valeriu Anania, prin trăiri intelectuale și prin scris, aparține culturii naționale. Prin nașterea ei se revendică din plaiurile Vălcii, acolo pe unde „Ale turmurilor umbre pete unde stau culcate/Către malul dimpotrivă se întind, se prelungesc/Și-ale valurilor mândre generații spumegate/Zidul vechi al mănăstirii în cadetă îl izbesc.” Iradierii dinspre mintea-i clară și inima tresărindă. Sub Cerurile Oltlului își caută la ceas de taină și oftat rezonanță în iarba scuturată de pașii lui Antim Iivreanu și Anton Pann.

„Rotonda Plopiilor Aprinși” este din luna mai a acestui an blazonul unei inițiative culturale vălcene: *Salonul Național de Literatură*. Manifestarea inaugurală a fost aşezată explicit sub semnul cinstirii memoriei personalității celui care a fost Bartolomeu Valeriu Anania și a adus aproape scriitorii din puncte geografice diverse de pe harta țării și nu numai. I-am întâlnit alături, în spațiile destinate desfășurării „Rotondei...”, pe acad. Mihai Cimpoi, Valeriu Matei și Vasile Căpăniță de la Chișinău, pe Acad. Tărașanu din Cernăuți, pe Nicolae Dan Frunteletă și Ion Andreiță, pe George Astalos, Florentin Popescu, George Anca și Theodor Răpan. De la Sibiu a venit I. Radu Văcărescu. Grupul craiovean a cuprins, între alții, pe profesorii universitari Marian Barbu, Floarea Firan și Gabriela Rusu Pășărin, Tudor Nedelcea, pe Dan Lupescu și Florea Miu. Din Cluj Napoca au coborât profesorul Răduț Tancos, poeta Hanna Bota, prozatorul Constantin Mustăț. Și au fost, de bună seamă, condeiele „locale”, cu vizibilitate necontestată: Doru Moțoc, Carmen Sofianu, Felix Sima, Ilie Gorjan, Ioan St. Lazar, Ion Predescu. Se cuvine așezat la locul pe care îl merita numele celui care a inspirat întreg demersul nașterii *Salonului literar* de la Râmnicu Vâlcea: scriitorul Ioan Barbu, prezență remarcabilă în obștea culturală a locurilor, știut de ani și ani prin imaginație și stăruință, prin autoritatea condeiiului său. „Rotonda Plopiilor Aprinși” s-a dovedit un binevenit spațiu al comunicării, al cunoașterii reciproce și al stimulării gândurilor către noi proiecte. Va fi și în viitor la fel: anual, în mijloc de mai – „când rozele-nfloresc”- oameni de carte din partea locului și invitați din alte zări se vor vedea la Râmnicu Vâlcea și în localități apropiate. Va veni fiecare cu ale lui - idei, cărți, proiecte – dăruind celor din jur câte ceva din febra căutării prin scris. Vor reveni acasă ducând cu siguranță ce li s-a părut de interes din auzirile acelor zile. Priveliști sfîșite sub Cerurile Oltlului îi tin sub priviri. Mersul spre Cozia, la Horezu ori Arnota devine facil. Repere ale trăirilor de spirit în partea locului fac semn de apropiere. Cum s-a dovedit și la actuala ediție, inaugurală, oamenii de spirit, când se simt aproape, au ce spune. Academicianul Mihai Cimpoi, desemnat și președinte de onoare al *Salonului*, a vorbit despre o istorie desănată a literaturii române din Basarabia. Vasile Tărașeanu a preferat să se refere la spiritul eminescian în Cernăuți Bucovinei. George Astalos a tratat o temă potrivită lui: literatura

exilului românesc. Despre receptarea Bibliei, a prezentat o disertație dr. Gabriela Rusu-Pășărin. Se cuvine menționat, de altfel, că mărturisirile privind-l pe mitropolitul Valeriu Anania s-au constituit într-un moment distinct al întâlnirii. Toți cei care l-au cunoscut nemijlocit, i-au citit cărțile, le-au prezentat și comentat au fost invitați să se rostescă pentru a mijloci punerea în circulație, cu emoție și farmec, frânturi din existența și creația unui spirit năvalnic, încredințându-le memoriei.

Personal, l-am cunoscut pe părintele Anania cu timp mult în urmă. Eram în America, treceam prin Detroit și, din cartea de telefon aflată pe noptieră, am luat numărul Episcopiei Misionare române. Era cam târziu, dar dorința de a-l auzi m-a împins din urmă. Mi-a răspuns glas de bărbat. Părintele era la un serviciu religios de seară. M-am trezit spunând, după ce am precizat cum mă cheamă și de ce sun: Vorbesc, probabil, cu cineva din familie...Replica n-a întârziat: „Eu sunt episcopul!” Am recalandrat discuția și, pe un ton civil, l-am rugat pe „Domnul Episcop”, cum i-am zis eu, să facă să ajungă la părintele Anania gândurile mele. Peste vreun ceas, a sunat telefonul. Era chiar Valeriu Anania. Avea a doua zi un program încărcat și mi-a propus să-l întâlnesc la Catedrala *Sfânta Treime*, unde urma să ajung cu un taxi. Ceea ce am și făcut. M-a reparat ușor în mulțimea de credincioși veneți să urmărească serviciul religios, la care părintele oficia alături de arhiepiscopul Victorin. (Am avut astfel posibilitatea să-mi cer scuze pentru limbajul meu la telefon, îndemnat, evident, și de constatarea că aici nimeni nu-l scotea din „Înalt Preza Sfîntia Ta”). Am rămas toată ziua în cadrul comunității, părintele Anania fiindu-mi gazdă și interlocutor. Dincolo de orice, îmi stărnea admirația și respect. Acasă, în strada Riopelle, mi-a arătat biblioteca, tipografia - de care răspundea direct - și chiar spațiul de locuit. N-am să uit niciodată acel pat acoperit cu o velină românească. „E lucrată de mama pentru sora mea. Am primit-o eu spre folosință și am adus-o încoace” La capul patului, o nuia prelungă, de care era prinsă o pungă de pânză: „Contine pământ luat de mine din curtea casei părințești, de lângă prispă”.

L-am revăzut peste ani, chiar frecvent. Locuiam aproape unul de altul pe lângă Cișmigiu. M-a invitat cândva înăuntru, pentru a-mi oferi volumele de teatru abia apărute. Stau alături de o altă carte cu dedicație „Străinii din Kipukua”, primită atunci, în 1973, la Detroit.

Ne-am strâns mâna, ultima dată, la Cluj-Napoca, în cancelaria mitropolitană, după ce mă anunșasem la telefon că vin în oraș. Ușor marcat de obeșală și în mod sigur de suferințe nerostite. Era doar cu câteva săptămâni înaintea împietririi.

Neagu MDROIU

Invitațiile Doamnei Pictura

CARMEN CRETZU-IACOB, un artist tulburător

tablourilor. Aici am descoperit o lume de clovni. Mulți dintre ei sunt dotați cu instrumente muzicale. Un singur tablou prezintă, însă, doar figuri de clovni. Fiecare cu dramele personale, fiecare cu masca sa pregătită pentru viitorul spectacol.

Dar, hai să cunoaștem împreună pe autor. Carmen Cretzu Iacob s-a născut pe 2 martie 1957, la Bacău. Este eleva profesorului Ilie Boca. A absolvit Academia de Artă din București, promoția 1994, la Secția *Artă Monumentală*, profesor Viorel Grimalschi. Nu se mulțumește doar cu atât, astfel încât, în perioada anilor 1991-1992, Carmen Cretzu Iacob urmează cursurile Secției de *Grafică*, tot la Academia de Artă din București, clasa profesor Victor Ciobanu. Urmează o interesantă experiență pedagogică, în perioada 1994-1997, când a fost asistent universitar la Secția Pedagogia Artei.

Este membră în Uniunea Artiștilor Plastici din România, Asociația Culturală „Arte Ba-Rocco”, din Milano, Asociația Femeilor Creatoare din Arta Plastică din România; International Association of Art, Paris, și Fundația Axart, din Iași.

A urmat o serie impresionantă de expoziții personale și colective. Fiecare apariție în public a fost un adevărat șoc pentru cei care urmăresc evoluția sa artistică.

Acum avem la dispoziție o nouă prezentă în spațiul cultural bucureștean, de data asta la Galeria *Irecon*. Carmen arată acolo valorile picturii sale abstracte. Christian Paraschiv este cel care expune la *Irecon* alături de Carmen Cretzu Iacob. Într-un film, pe care l-am urmărit cu un interes neformal, Carmen mărturisese că domnul Paraschiv, pictor român care a ales să trăiască în teritoriul francez, a mizat pe ea, din punct de vedere artistic. A fost un pariu câștigat cu prisosință.

Iată acum și grafica semnată pe niște cărți :2004 - *Clovnul lui Hrista*, Valentin Iacob (Editura *Muzeului Literaturii Române*), 2002 - *De la Piedras Negras la Nuevo Leon... balade mexicane*, Ștefania Coșovei (Editura *Aritmos*), 2002 și 2000 - *Traficant de melancolie și Cuvinte cu pași de*

mercur, ambele cărți de poeme de Niculae Rădulescu-Botica (Editura *Eminescu*).

În palmaresul său impresionant figurează și niște premii internaționale: Marele Premiu pentru Artă și Premiul pentru cel mai original artist (acordate de Primăria orașului Milano și Asociația „Arte Ba-Rocco”). Are lucrări de pictură în colecții particulare și muzee din Italia, Germania, Franța, Olanda, Anglia, Statele Unite ale Americii și Emiratele Arabe Unite.

Concluzia acestor rânduri este una singură: Carmen Cretzu-Iacob este un artist tulburător. Ea a reușit să tulbure publicul pentru care pictează, criticii de artă. O altă categorie tulburată în sensul bun este cea a gazetarilor. Unul dintre ei, chiar în măsură decisivă. A privit picturile semnate de Carmen Cretzu, apoi a cunoscut-o. I-a plăcut așa mult că a luat-o chiar de soție! Trebuie să recunoaștem că este o frumoasă declarație de admirație pentru pictura și făptura unei artiste!

Toate aceste rânduri sunt semnate de un alt gazetar impresionant de arta doamnei Carmen Cretzu-Iacob. El se numește...

Aristotel BUNESCU

Oscillation

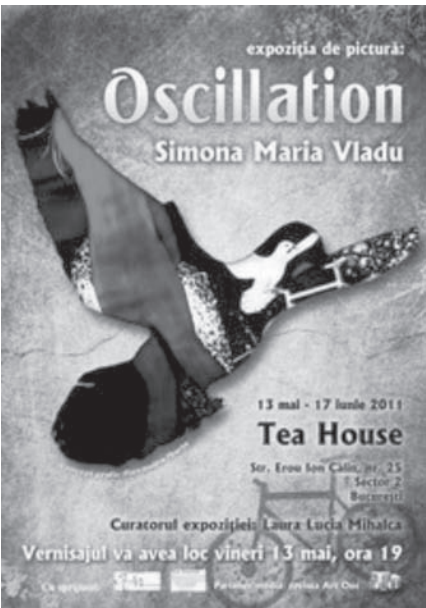
Tea House, str. Erou Ion Călin nr. 25, sector 2, București, găzduiește expoziția de pictură *Oscillation*, aparținând Simonei Maria Vladu.

Simona Maria Vladu a absolvit Liceul de arte plastice *Nicolae Tonitza* și este studentă în anul II la Facultatea de Arhitectură, în cadrul Universității *Spiru Haret*. *Oscillation* este prima sa expoziție personală.

Evenimentul, al cărui curator este Laura Lucia Mihalca, este organizat cu sprijinul fundației *Ileana Mustatza*. Partener media: revista *Art Out*.

Dacă ar fi să caracterizez în două cuvinte expoziția Simonei Vladu, aş spune atât: între timp(i). De ce? Pentru că fiecare lucrare are influențele și mesajul său. Tablourile fac legătură între diferitele stări și senzații trăite, sunt panze de analiză și de recompunere a celor trăite, imaginare și visate. Întâlnim accente decorative și ludice, ironice și curajoase, în lucrări precum *By*, *Fish fish* sau *Hopeful*, întâlnim note simbolice în lucrările *Oscillation* și *Safeguard*, dar întâlnim și tensiune apropiată de dramatism în lucrarea *Angry bird*. Observăm și repere din istoria artei, apropieri către fovism și influențe ale artei impresioniste în peisajele toscane solare. Expoziția se numește OSCILLATION tocmai pentru că adună momente diferite, stări diferite. Nu întâmplător numele este în engleză, fiind astfel dovada influențelor multiple. *Oscilația* este văzută ca o vibrație puternică, ca o fluctuație de sentimente contradictorii, traduse prin intermediul culorii. Fiecare lucrare este gândită ca un experiment și este tratată ca atare, iar toată această diversitate stilistică este reunită sub aspectul tuturor celor trăite și simțite, ori de multe ori imaginate de-a lungul timpului. - Laura Lucia Mihalca - curatorul expoziției

Simona Maria Vladu: *Oscillation* este o expoziție începută ca o provocare ce a devenit realitate. Este transpunerea în pictură a unor întâmplări recente, prima categorie, cea a Sliuetoelor, este de fapt prima parte, deși totul a început oarecum interiorizat și personal, șirul eveni-mentelor au adus-o într-o altă perspectivă - cea a naturii exprimate prin animale, cârora le-am adăugat o semnificație personală, reprezentând oameni, pe care i-am întâlnit de-a lungul timpului și care și-au pus, într-un mod benefic, amprenta asupra mea. Ultima parte, cea a peisajelor, a fost inspirată de legătura mea cu Toscana, un loc în care lucrurile prind alte dimensiuni. Astfel spus, totul se termină cu bine!''

Simona Maria Vladu: *Oscillation* este o expoziție începută ca o provocare ce a devenit realitate. Este transpunerea în pictură a unor întâmplări recente, prima categorie, cea a Sliuetoelor, este de fapt prima parte, deși totul a început oarecum interiorizat și personal, șirul eveni-mentelor au adus-o într-o altă perspectivă - cea a naturii exprimate prin animale, cârora le-am adăugat o semnificație personală, reprezentând oameni, pe care i-am întâlnit de-a lungul timpului și care și-au pus, într-un mod benefic, amprenta asupra mea. Ultima parte, cea a peisajelor, a fost inspirată de legătura mea cu Toscana, un loc în care lucrurile prind alte dimensiuni. Astfel spus, totul se termină cu bine!''

Jeffrey Frankgele (III)

Marțial Internațional. Știa ce are de făcut. Rememoră cu oarecare invidie rezultatele înaintașului său și își promise să-l eclipseze.

A început cu Argencida. Succes fulminant. În câțiva ani a ingenuncheat-o. A urmat Ecuadead-ul, Paraginades-ul și apoi Ukravidma. Tot atâtea trepte strălucitoare. Și îi amintește cu oarecare invidie succesul unui predecesor de-al său: Romcrazya! Stewardul tocmai luase de pe masă platoul cu icre negre, homari și alte specialități. Stătea tolănit în patul cu baldachin din Airbusul A380 „tunat” și sorbea din *The Macallan*, 1926. Un telefon de la bază. Șeful îl întreabă dacă se uită pe CNN. Nu uită pe nimic. Ascult uvertura „Vasul fantomă” de Richard Wagner. Deschide iule televizorul, îi spuse șoptit șeful și închise. Ușor plictisit, dar și curios atinse touchscreen-ul telecomenzii și prinse ultimele cuvinte ale prezentatoarei, care anunțase un reportaj despre Romcrazya. Un regal. Însă știa că succesul nu

este al lui. Un concurent cu aproape un milion de porci pe an a fost pus la pământ. Râturile porcilor care, de foame, rodeau zăbrelele de fier ale grajdurilor erau proba succesului. Zâmbi satisfăcut. Obiectiv atins. Și ce este oare mai înălțător decât lucrul făcut cu precizie de chirurg? Prin urmare, se poate specula orice. Imprudența, prostia, incompetența iar, dacă se

Pamflet

împune, corupția și șantajul vin să completeze arma perfectă: banul. Își aminti cum își jurase să înlocuiască bisturitul cu un instrument care să-l lase curat. Banul este acest instrument. Gulerete sale de un alb perfect și impecabilele lui costume de marcă nu vor putea fi niciodată maculate în vreun fel de acest excepțional instrument. Blana roșie de pe oricine poate fi scoasă centimetru cu centimetru cu sau fără suferințe însă lăsându-te pe tine perfect. Un adevărat top model masculin. Își sună șeful și-i mulțumi de atenționare. Airbusul A380 „tunat” traversa Alpii Elvețieni.

Mai sorbi o gură de *The Macallan*, 1926 apoi chemă stewardul și comandă o șampanie *Perrier-Jouët*. Merita. Ce importantă are că trogloditul numese asta asasinat economic. Economia înseamnă concurență. Iar dacă profitul necesită și asasini economici, ei bine, este mândru să își asume un asemenea rol. Și un nou vis i se profilă în minte: Romcrazya. Să pună mâna pe ea. Să fie a lui. Să-i scoată el blana roșie. În viu. Dar să rămână curat. Perfect curat. Sorbi din șampanie și alese să asculte în continuare Walkiria. Deseară va fi, incognito, bineînțeles, la Scala. Iar Wagner îl fascinează! Cu gândul la Sieglinda, pe care și-o imaginează din ce în ce mai verziuie, mai dumnezeiească, adoarme. Scena continuă cu iubirea lui inestuosă față de sora sa ori mama sa: bancnota verzuie, care a scos blana roșie de pe lume: dolarul. (Va urma)

Ion CORBU

Reflecții săptămânale

Pardon, pardon...

Înghesuiala este un fenomen foarte cunoscut celor care își petrec existența în orașele cu populație abundentă. Se recunoaște ușor de către cei care i-au căzut victimă: priviri încrunțate, figuri congestionate, membre inferioare căutând echilibrul, mâini păzind buzunare.

Enumerarea este într-un totu incompletă și răuvoitoare dacă lasă deoparte avantajele incontestabile. Frânarea bruscă nu te aruncă pe jos, curbele periculoase nu te lipesc de geamuri; străinii din jur acționează după legile fizicii precum centura de siguranță după codul rutier. Până și hoji se trezesc, fără voia lor, protejându-și victimele, ceea ce le răscumpără, în parte, prejudiciul adus.

Înghesuiala oferă și prilejul antrenării răbdării. Numărăm destule autobuze până ce vreunul ne poate cuprinde.

Spiritul de prevedere beneficiază, la rândul lui, de pe urma capacității limitate de transport: plecăm din vreme, anticipăm aglomerația, blocajele și multe alte potențiale pericole.

Dacă ne suim printre ultimii ne rafinăm bunele maniere, coborând la fiecare stație pentru a face loc celor din față sau noilor călători.

Și când vă gândiți că toate aceste lucruri minunate sunt gratuite! Cine să mai verifice biletele în așa înghesuială? Iată că până și firmele se transformă în societăți de binefacere.

Alexandru LUCINESCU

AVEM NEVOIE DE SUCCES! EI NI-L OFERĂ.

Sportivi calificați la JO de la Londra

Daniela Dodean, Elizabeta Samara și Adrian Crișan au obținut calificarea la Jocurile Olimpice de la Londra (2012). Cei trei sportivi români vor participa în probele de simplu din cadrul competiției de tenis de masă.

Pentru Adrian Crișan aceasta va fi a patra participare la JO, în timp ce Daniela Dodean și Elizabeta Samara se află la a doua Olimpiadă din carieră.

Cupa Mondială de caiac-canoe – Canoea de dublu Dumitrescu/Mihalachi, bronz la 500 metri

Canoiștii Liviu Alexandru Dumitrescu și Victor Mihalachi au obținut medalia de bronz în cadrul probei de dublu pe distanța de 500 metri, în prima etapă a Cupei Mondiale de la Poznan (Polonia), competiție desfășurată pe lacul Malta.

Tradiții și mărturii Athonite între sfârșitul sec. XVIII și începutul sec. XX

Sâmbătă 28 mai 2011, sala de conferințe, Accademia di Romania, găzduiește Colocviul *Tradizioni e testimonianze Athonite tra la fine del XVIII e l'inizio del XX secolo / Tradiții și mărturii Athonite între sfârșitul sec. XVIII și începutul sec. XX*, organizat de Asociația *Insieme per l'Athos*. Va avea loc prezentarea volumului

Le icone delle feste - il linguaggio dell'immagine nella liturgia. Coautori: Mons. Orlando Barbaro și Iulia Tarciniu Balan, Ed. Marcianum Press, Veneția, 2010. *Expoziție de icone*, realizate de Iulia Tarciniu Balan, cu participarea autoarei.

Volumul *Le icone delle feste* ... (150 pagini, 500 ilustrații color) poate fi considerat un manual de pictură bizantină constând în lectura teologică în istoricul și fazele de execuție cu materialele necesare a 15 icone împărătești.

Iulia Tarciniu Balan este licențiată în pictura bisericească la Universitatea de Teologie Ortodoxă din București, în 2002. Din iunie 2008 deschide propriul atelier de pictura bizantină în Veneția *Bottega bizantina* (www.bottegabizantina.eu).

Expoziția va fi deschisă publicului în perioada 28 - 30 mai.

Morgen – Premiul de Distribuție la IndieLisboa 2011

Lung-metrajul românesc *Morgen*, regizor Marian Crișan, a obținut *Premiul de Distribuție* la cea de-a 8-a ediție a Festivalului Internațional de Film Independent IndieLisboa 2011, care s-a desfășurat între 5 și 15 mai 2011 în capitala portugheză. Premiul a fost acordat de un juriu internațional, ai cărui membri au fost François Bonenfant, Denis Côté, Gabe Klinger, Jean-Pierre Rehm și Margarida Vilanova.

Artă contemporană pe lac

Institutul Cultural Român din Budapesta, în parteneriat cu *Muzeul de Arte Frumoase* din Budapesta, venisează, pe 23 mai 2011, expoziția colectivă internațională *Art on Lake*, alături de alte 13 țări europene.

Expoziția, cuprinzând lucrările a 26 de artiști plastici contemporani din 14 țări ale Uniunii Europene, va fi deschisă pentru marele public între 24 mai și 4 septembrie pe lacul Parcului Central Városliget, situat lângă Piața Eroilor, Muzeul de Arte Frumoase, Galeria de Artă Modernă-Műcsarnok, copia redusă a castelului Huniazilor, renumita baie termală Szécsényi, celebrul circ și grădina zoologică a Budapesti.

În cadrul acestei expoziții grandioase România va fi reprezentată de lucrarea Bonhomme a lui Daniel Knorr, artist plastic născut la București (1968), cu domiciliul la Berlin. La vârsta de 14 ani Daniel Knorr a emigrat în Germania unde a absolvit cursurile Academiei de Arte Plastice din München (1989-1995).

Daniel Knorr este un artist conceptual, studiază spațiile publice și private, naturale și artificiale, precum și relația dintre acestea. Creațiile sale artistice se concentrează în jurul relației dintre artist și public și materializarea conceptelor creatorului. Lucrările sale au fost expuse în marile orașe ale lumii, în locații renumite precum galeria Danielle Arnaud Contemporary Art, London (2006); parcul de sculpturi din centrul Berlinului (Skulpturenpark Berlin Mitte 2007), galeria de artă Kunsthalle Basel (2009). În anul în curs expune printre altele la Stockholm și Viena.

Lucrarea Bonhomme prezentată în premieră la pavilionul român al Bienelei 51 din Veneția, și ulterior la Basel înfățișează un om de zăpadă realizat în mare parte din beton, fier și piatră, emanând un accentuat mesaj ecologist. „Când nu vom mai știi ce este zăpada, vom clădi oameni de zăpadă din pietre” – a declarat Daniel Knorr la Budapesta.

Ajuns la a 4-a ediție, Festivalul Culturii Române la Cracovia a început miercuri, 18 mai. Dacă în anii trecuți formula FCR fusese structurată în jurul a câtorva evenimente de mare anvergură din domenii culturale diferite, anul acesta, ICR-Vârșovia, organizatorul festivalului, propune publicului cracovian o sărbătoare a muzicii românești.

FCR a debutat la Teatrul *Groteska* cu spectacolul *Insula*, născut din colaborarea Adei Milea cu celebrul violonist și compozitor Alexander Bălănescu. Spectacolul este o adaptare a piesei lui Gellu Naum, având la bază povestea lui Robinson Crusoe reinterpretată ca metaforă a iluziei independenței și libertății, a nelegării de oameni și lucruri, o reinterpretare a „multitudii de singuri” din aglomerările urbane. Clubul Alchemia din cartierul evreiesc Kazimierz, unul din

Festivalul Culturii Române la Cracovia

locurile devenite de referință pentru festivalurile organizate de ICR-Vârșovia în ultimii ani, a găzduit proiectul *Pericol*, un colaj video construit muzical marca Matze (Cristi Stanciu), DJ Rolf (Rolf Onoicenco) și VJ Tom (Tom Brânduș). Proiectul ne readuce în fața micului ecran într-o manieră inedită, îmbinând fragmente audio și video din filme poloneze și internaționale mixate cu material în limba română.

În Weekend-ul trecut, la Centrul Cultural *Rotunda* a debutat cu concertul *Zdob și Zdub*, un crossover muzical care nu mai are nevoie de nici o prezentare, într-un

show live spectaculos care a îmbinat hardcore-ul și folclorul românesc și moldovenesc, așteptat cu mult interes de fanii cracovieni ai formației. Apoi, în ritm de jazz, la Jazz Faust Café, împreună cu *București Bazar* (Maria Răducanu, Krister Jonsson și Pedro Negrescu), într-o evocare a Bucureștilor de altădată, de la Anton Pann la Jean Moscopol, Maria Tănase și Gică Petrescu, și apoi ritmuri balcanice și românești cu DJ Rolf la clubul Piękný Pies, un alt punct obligatoriu pe harta FCR. Ultima seară a festivalului, duminică, 22 mai, a fost dedicată romanței, vodelivului și tangoului, alături de Maria Răducanu și Maxim Belciug la Sinagoga Kupa.

Caravana filmului românesc la Vârșovia, Poznań, Cracovia și Wrocław

„Caravana filmului românesc” este un program itinerant de promovare a filmului românesc în Polonia, care va avea loc în perioada 27 mai – 23 iunie 2011, consecutiv, în patru importante orașe poloneze: Vârșovia, Poznań, Cracovia și Wrocław.

„Caravana” include o selecție a celor mai noi producții românești: *Aurora*, regia Cristi Puiu; *Autobio-*

grafia lui Nicolae Ceaușescu, regia Andrei Ujică; *Caravana cinematografică*, regia Titus Muntean; *Eu când vreau să fluier, fluier*, regia Florin Șerban; *Kapitalism, rețeta noastră secretă*, regia Alexandru Solomon; *Marți, după Crăciun*, regia Radu Muntean; *Medalia de onoare*, regia Peter Călin Netzer; *Morgen*, regia Marian Crișan; *Nună în Basarabia*, regia Napoleon Helmis.

Exercițiul Național de Evaluare a Cercetării – E.N.E.C.

Autoritatea Națională pentru Cercetare Științifică (A.N.C.S.) și Unitatea Executivă pentru Finanțarea Învățământului Superior, a Cercetării, Dezvoltării și Inovării (U.E.F.I.S.C.D.I.), prin Proiectul „Doctoratul în Școli de Excelență – Evaluarea calității cercetării în universități și creșterea vizibilității prin publicare științifică”, a lansat: *Exercițiul Național de Evaluare a Cercetării*.

Exercițiul Național de Evaluare a Calității Cercetării – E.N.E.C. se va derula în perioada mai – septembrie 2011 prin intermediul Sistemului Informatic Suport Evaluare a Cercetării (S.I.S.E.C.). E.N.E.C. va permite evidențierea performanțelor în domeniul cercetării științifice din universitățile românești și clasificarea acestora pe domenii ale științei conform metodologiei elaborate în cadrul proiectului.

Partenerii proiectului sunt: U.E.F.I.S.C.D.I. - Unitatea Executivă pentru Finanțarea Învățământului Superior, a Cercetării, Dezvoltării și Inovării, UNESCO – C.E.P.E.S. - Centrul

European pentru Învățământ Superior, Academia Română, ARACIS, Consiliul Național al Rectorilor -C.N.R., Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior, Consiliul Național pentru Finanțarea Învățământului Superior - C.N.F.I.S.

Proiectul „Doctoratul în Școli de Excelență – Evaluarea calității cercetării în universități și creșterea vizibilității prin publicare științifică”, are drept obiectiv general elaborarea, testarea și implementarea unei metodologii care să asigure evaluarea internațională a calității cercetării în universități, susținerea școlilor de excelență precum și creșterea capacității de publicare științifică la nivel instituțional și individual cu impact asupra calității programelor doctorale.

În cadrul Pachetului de lucru *Calitatea cercetării în universități*, proiectul își propune crearea unui cadru național de evaluare a calității cercetării științifice în universitățile din România. Echipa managerială anunță că în prima etapă a

proiectului au fost identificate personalități din România și din străinătate cu o bogată experiență în cercetare la nivel național și internațional. Aceste personalități științifice au fost invitate să constituie *Panelul central multidisciplinar al proiectului*.

Obiectivul principal al acestui panel îl constituie elaborarea, testarea și implementarea criteriilor și metodologiei generale de evaluare a cercetării științifice.

După elaborarea criteriilor și a metodologiei generale, acestea au fost aduse la cunoștința comunității, discutate și validate în cadrul unui eveniment public de prezentare.

Unul dintre rezultatele acestei etape a fost structurarea panelurilor de experți pe domenii științifice. Pe baza criteriilor și a metodologiei generale de evaluare, precum și pe baza practicii internaționale de evaluare a cercetării, fiecare panel pe domeniu propune metodologia și indicatorii de evaluare a performanțelor de cercetare specifice domeniului. Metodologia validată de către

comunitatea academica va fi pilotată pe un grup de universități reprezentative din România și, după eventualele corecții, va fi aplicată în cadrul exercițiului național de evaluare (ENEC) tuturor universităților finanțate din bani publici din România.

Simultan cu etapa de dezvoltare a metodologiei se vor elabora specificațiile pentru platforma informatică suport necesară desfășurării procesului de evaluare. Platforma informatică suport va fi utilizată pentru culegerea datelor, validarea și procesarea informațiilor necesare efectuării exercițiului național de evaluare.

Rezultatele exercițiului național de evaluare vor fi prezentate public în cadrul unui eveniment național cu o largă participare a membrilor comunității academice din România. Aceste rezultatele vor constitui baza de pornire pentru formularea de recomandări privind cadrul legislativ și politicile în domeniul cercetării din învățământul superior românesc.

Filmul de pe Bulevardul Capucinilor

Silviu ȘERBAN

Satyajit Ray se numără printre pionierii mișcării cinematografice indiene care, începând cu sfârșitul anilor '40, se împotrivesc curentului tradițional comercial, în centrul cărui se situau personaje create de actori precum Raj Kapoor. Este vorba de așa-numitul *Cinema Paralel*, ce ținde să se concentreze asupra unor teme majore ale realității societății indiene din epocă, iar *Pather Panchali* este, poate, cea mai reușită producție a acestei mișcări, apropiindu-se în același timp de școala neorealistă

MIZERIA VIETII ȘI A MORTII

Indir (Chunibala Devi), o bătrână îmbătrânită zrențăros, cocoșată și știrbă, ce trăiește în casa strămoșească alături de familia lui Harihar. Mătușa înfățișează în fapt condiția reală a năpăstuitei familii, cea de cerșetor, trăind din mila altora. Este imaginea pe care soția lui Harihar refuză s-o accepte, răbufnind împotriva mătușii Indir ori de câte ori aceasta pare a răscoli demnitatea

Pather Panchali (Satyajit Ray, 1955)

mamei ce, însărcinată cu Apu, refuză ajutorul unei consătence și preferă să-și care singură vasele pline cu apă. Două imagini-simbol ale cerșetoriei, ce o au pe Indir în centrul acțiunii, conduc la izgonirea acesteia de către mândra Sarbajaya: mai întâi, epusodul în care Indir acceptă cu bucurie să mănânce fructele furate de Durga din fosta lor livadă, ceea ce o face pe mamă s-o acuze pe bătrână de stricarea caracterului

fetei; apoi, secvența în care Indir vine acasă cu un sal nou, pe care pretinde că l-a primit cadou de la o rudă a lor, faptă catalogată de Sarbajaya ca inacceptabilă. Alungată de două ori, mătușa Indir se reîntoarce tot de atâtea ori în momente reprezentative: mai întâi, odată cu nașterea lui Apu, cea de-a doua oară, pentru a-și lua rămas bun definitiv, murind ulterior în pădure. Durga, cea mai apropiată ființă a bieteii bătrâne, este cea care o descoperă moartă și, fatidic, este și cea care va pieri într-un mod la fel de nedrept ca și mătușa sa: imbolnăvind-se în urma unui dans în ploaie, fata nu se poate însănătoși în casa aproape devastată de sărăcie și de muson, și se stinge în brațele mamei neputincioase și prea demne pentru a cere ajutorul rudelor. Imaginea dureroasă se acutizează odată cu întoarcerea tatălui, care, întinzând către soția sa șalul pe care i-l adusese ficei sale, Sarbajaya cade în genunchi izbucnind în lacrimi.

Pather Panchali redă perioada copilăriei personajului central al trilogiei, Apu (Subir Banerji). Titlul

filmului este o metaforă la adresa mizeriei vieții, dar și a morții. *Pather* înseamnă «de pe drum», iar *Panchali* se referă la un tip de cântec popular narativ bengalez. La propriu, *Panchali* avea ca subiect fapte eroice, exemplare. Satyajit Ray are în vedere însă eroismul mut al personajelor sale, care încearcă să străbătă fără ocălișuri drumul sinuos al vieții, suportând și străpungând vaietul de care sunt înconjurată la tot pasul. Apu și Durga sunt printre cele mai fericite personaje ale dramei cu accente tragice. Pentru ei, apăsarea sărăciei nu are aceeași pregnanță ca pentru părinții lor. Cei doi sunt și singurele pretexte care occasionază episoade de bucurie neovinate în mijlocul unei nefericiri absolute. Scene precum alegerea celor doi după vânzătorul de dulciuri, privitul imaginilor mișcătoare ale bioscopului unui vânzător ambulat, asistarea la piesele de teatru popular (*Jatra*, al cărui strămoș este chiar *Panchali*), ori ascultarea suieratului unui tren ce trece prin apropierea satului, toate

sunt momente ce aruncă în plan secund dramele cotidiene. Poate un ultim cuvânt legat de acest film ar trebui să aibă în vedere coloana sonoră exemplară. Aceasta aparține celebrului muzician și compozitor Ravi Shankar, care, cu al său sitar, descrie în tonuri când zguduitoare, când liniștitoare imaginile lui Satyajit Ray.

*** Cel de-al doilea film al seriei lui Satyajit Ray, realizat un an mai târziu, în 1956, este *Aparajito (Neînvinsul)*.

Satul nou din mereu noul Muzeu Național al Satului

75 de ani. În fiecare an, *Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti”* își serbează aniversarea pe 17 mai, la sfârșit de primăvară, când natura își trăiește perioada de tinerțe fragedă, multicoloră. La umbra Arcului de Triumf este intrarea în muzeul care îngheață timpul și aduce trecutul în viața noastră prin crâmpoșele povești. Căsușele păstrează parfumul de altă dată, miroase a trecut și a flori de liliac.

Anul acesta, sărbătoarea este amplificată de nașterea unui sat nou, multicultural, în satul național. *Aleca Nicolae Cajal* a fost inaugurată de fiica senatorului,.....Irina Cajal. Noua aripă a muzeului găzduiește case specifice diferitelor etnii care trăiesc în România. Spectacolul, care a însoțit inaugurarea satului nou, a fost o ilustrare muzicală a ceea ce reprezintă această nouă „uliță” din Muzeu, Ansamblul *Buzavirag* (Albăstria) al Centrului Cultural *Reduta* –Brașov, Ansamblul *Hora* al Comunității Evreilor – București, Grupul de dans al Forumului Democrat German – Sibiu, Grupul folcloric *Zorea* al Uniunii Ucrainenilor din România, Grupul folcloric *Reabinișca* al rușilor lipoveni – Jurilovca, Tulcea, Ansamblul *Astera* al Uniunii Elenilor din România, *Duo Sonte* – Asociația Macedonenilor din România. Satul nou vorbește în imagini despre poporul român, despre oameni, despre puterea lor de a trece peste diferențe, dorința lor de a conștienta. A răsunat muzeul de muzică și voce bună, lumea a sărbătorit trecutul și amintirea. La mulți ani, *Muzeului Național al Satului „Dimitrie Gusti”*, locul care nu ne lasă să uităm că veșnicia s-a născut la sat!

Tradiția, arta și cultura, toate sub aripa unui basm, un muzeu în aer liber, care își asumă și rolul de oază, loc de relaxare, locul unde prezentul salută cu respect trecutul. Te plimbi pe alee și îți aduci aminte de copilărie și de curtea bunicii sau a străbunicii, îți aduci aminte de grădina din spatele casei, de bunica, cea care îți făcea toate poftele, parcă o vezi cum iese din casă să te salute. Iarba îți gădila tălpile, iar castanul înflorit îți așterne petale în păr. La biserică e liniște, poate doar o răndunică rătică să spulbere tihna trecutului. Te uiți în sus și se deschide cerul printre ramurile copacilor cu frunze de un verde crud. În centrul satului e zarvă mare, pe scena amenajată se perindă invitați a căror experiență se leagă de viața muzeului, foști miniștri, viceprimarul sectorului I, reprezentanții Ambasadei americane la București, Mona Muscă, Violet Mărginean, Theodor Paleologu, Daniel Tudorache și nu numai. Printre spectatori se afla și soprana Felicia Filip, cântărețul de muzica populară Nicolae Furdui Iancu, dar și Aneta Stan, reprezentant de seama al zonei Dobrogea. Din mijlocul mulțimii care a venit să sărbătorească, peisajul este diferit. Doamnele poartă parfumuri discrete și domnii pălării; privesc cu aceeași curiozitate casele, în ochii lor se citește dorința de a memora. Rămân în fața bordeielor preț de câteva minute, pentru a pleca cu o amintire plăcută. Indiferent de naționalitate sau de faptul că acest muzeu face sau nu parte din trecutul nostru, el este rădăcina ce ne ajută să ne dezvoltăm armonios.

Mulți turiști străini vin să ne cunoască în acest fel, prin intermediul istoriei satului român. Din sat în sat, dintr-o curte în alta, adunăm suveniruri de la meșterii populari, care au venit tocmai pentru a ne împărtăși din obiceiurile și tradițiile locurilor pe care le reprezintă. Ouă încondeiate, linguri de lemn, icone pe sticlă, miere de albine, dulceață de afine, turta dulce, brățile din piele sau mărgelile cu motive populare, o ofertă largă, pentru toate gusturile. Dulci sau pline de amintiri, obiecte lucrate de mână, cu migală și răbdare, de bunici și rareori de nepoții care au moștenit iubirea pentru arta populară... La umbra unui prun, pe un scaun mic, de lemn masiv, sub o pălărie de paie, o bunică lucrează cu dibăcie la tablouri din semințe și boabe, pe bucați pătrate de pânză. O face cu plăcere și de foarte mult timp, de aceea nu trece mult până să le termine. Stela Costache spune despre ea că lucrează singură; are un nepot mai mare, care face sport de performanță, iar celălalt este prea mic, are doar șase ani... Ochii i s-au luminat brusc, atunci când a început să vorbească despre nepoți, ca oricărei bunici, dar sentimentul este amplificat de peisajul de povește.

Lăsăm în urmă liniștea satului pentru a pași din nou în Bucureștiul aglomerat, cu promisiunea că ne vom întoarce cât mai curând.

Corina GHIGA
Foto: Mihăiță ENACHE

București

Orașul de sub cel de azi

În Capitală, *Muzeul Curtea Veche* este o creație a anilor '60, excavat practic piatră cu piatră. După ce sute de ani a fost reședință domnească a Valahiei și a fost infrumusețat și extins de Constantin Brâncoveanu, astfel încât zidurile lui se întindeau până în *Piața Universității* de astăzi, după 1700, vechea curte a fost părăsită treptat în favoarea unor reședințe provizorii, iar ruinele sale au fost scoase la mezat, vândute la metru pătrat. Peste temeliile Palatului *Brâncovenesc* a fost construit un întreg cartier, cu peste 20 de străzi și pasaje: Sepcari, Șelari, Lipscani, Covaci. Nimic, absolut nimic nu mai rămăsese în picioare din vechea cetăție și chiar și astăzi este imposibil de reconstituit un plan, oricât de aproximativ, al vechii construcții. Actualul muzeu *Curtea Veche* a fost realizat prin desființarea unei străzi întregi, strada Soarelui, ale cărei case negustorești păstraseră aproximativ în stare de folosință pivnițele *Curții Domnești*, ridicând peste acestea zidurile mai noilor prăvălii, ba chiar și la etaje superioare folosind uneori pereți întregi ai construcției medievale, prinși cu tencuială de pereți mai noi. Strada Soarelui a fost complet desființată și de sub temeliile ei a fost scoasă la lumină partea care trebuie să fi fost cea mai importantă a casei domnești: beciurile visteriei și podeaua (plus o colonadă) sălii tronului. Chiar și în ciuda acestor descoperiri și chiar dacă, în temeliile a zeci de case din areal au fost identificate alte fragmente din construcția domnească, planul *Curții Vechi* rămâne unul total necunoscut, iar machetele construite de istorici și de arheologi sunt catalogate toate drept fanteziste.

Gabriel NĂSTASE

Programele Televiziunii *România de Mâine* și *RRM Student FM*

TVRM Educațional

LUNI – 23 mai 2011

06:00 *Promo USH*
 06:05 **Cronica scepticului** (r)
 06:30 **Ilinca Dumitrescu și invitații săi** (r)
 08:00 **Stele de mâine.**
 Emisiune de Dumitru Lupu
 08:30 **Parodi Press.**
 Emisiune de Nicolae Iliescu
 09:00 **Nimic fără lege.**
 Emisiune de Florin Făiniși
 09:30 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****
 13:00 **Agricultura și alimentația** (r)
 14:00 **TVRM-edicina.** Prof. univ. dr. Dorin Sarafoleanu la dispoziția dvs.
 14:58 *Promo USH*
 15:00 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****
 18:30 **Ieri și azi.**
 Emisiune de Ciprian Vasilescu
 19:00 **Panteon.**
 Emisiune de Neagu Udroui
 19:30 **Stele de mâine.**
 Emisiune de Dumitru Lupu
 20:00 **Contrapunct.** Emisiune de George Marinescu Simona Șerban
 21:00 **Academica – Știință.**
 Emisiune de Alexandru Mironov
 22:00 **Harețiștii.**
 Emisiune de Mugur Popovici
 22:30 **Viața ca un spectacol.**
 Emisiune de Viorel Popescu
 23:30 **Film documentar – Tehnologia azi**
 00:00 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret**** (r)
 04:00 **Viața ca un spectacol** (r)
 05:00 **Invitatul de la ora 13** (r)

MARȚI – 24 mai 2011

06:00 *Promo USH*
 06:05 **Harețiștii** (r)
 06:30 **Mama, tata, ziarele și eu** (r)
 07:00 **Grădina cu statui** (r)
 08:00 **Stele de mâine.**
 Emisiune de Dumitru Lupu
 08:30 **Comorile orașului** (r)
 09:00 **Gândești, deci exiști.**
 Emisiune de Victorița Duțu
 09:30 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****
 13:00 **Invitatul de la ora 13.**
 Emisiune de Sorin Lupașcu
 14:00 **Din sălile de concert.**
 Emisiune de Mihai Darie
 14:30 **Un răspuns pentru fiecare.**
 Emisiune de Simona Șerban
 15:00 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****
 18:30 **Mama, tata, ziarele și eu.**
 Emisiune de Viorel Popescu
 19:00 **Istoria cu învățătură.**
 Emisiune de Valeriu Răpeanu
 20:00 **Recital muzical.**
 Emisiune de Dumitru Cucu
 20:30 **Nocturna.**
 Emisiune de Mugur Popovici
 22:00 **Ani de liceu.**
 Emisiune de Teodora Zîncă
 22:30 **Călători în timp.**
 Emisiune de Violeta Screciu
 23:30 **Film documentar – Tehnologia azi**

LUNI – 23 mai 2011

06:00 **Stele de mâine** (r)
 06:30 **Cronica scepticului** (r)
 07:00 **Echipele Gusti** (r)
 08:00 **Mapamond cultural**
 08:30 **Stele de mâine**
 09:00 **Panteon** (r)
 09:30 **Am venit cu drag la voi** (r)
 11:30 **Academia copiilor** (r)
 13:00 **Ecumenica** (r)
 14:00 **TVRM-edicina – direct**
 15:00 **Dor de acasă** (r)
 17:00 **Teatrul în fotoliul de acasă**
 18:00 **Un răspuns pentru fiecare**
 18:30 **Recital muzical** (r)
 19:00 **Aplauze pentru harețiști**
 19:30 **La sfat cu medicul**
 20:00 **În căutarea folk-ului pierdut** (r)
 21:00 **Cărți în instanță**
 22:00 **Profil spiritual – arhivă**
 23:00 **TVRM-edicina** (r)
 00:00 **Echipele „Gusti”** (r)
 01:00 **Am venit cu drag la voi** (r)
 03:00 **Ecumenica** (r)
 04:00 **Cărți în instanță** (r)
 05:00 **TVRM-edicina** (r)

MARȚI – 24 mai 2011

06:00 **Stele de mâine** (r)
 06:30 **Nimic fără lege** (r)
 07:00 **Contrapunct**
 08:00 **Mapamond cultural**
 08:30 **Stele de mâine**
 09:00 **Film serial – *Cavalerii cerului – ep.6*** (r)
 09:30 **La sfat cu medicul** (r)
 10:00 **Film artistic străin**
Shepard Rain (SUA, 2001) (r)
 11:30 **Agricultura și alimentația** (r)
 12:30 **Scrisori de acreditare** (r)
 13:00 **Invitatul de la ora 13 – direct**
 14:00 **Știință și spiritualitate**
 15:00 **Profil spiritual – arhivă**
 16:00 **Stagiunea muzicală TVRM**
 16:30 **Harețiștii**
 17:00 **Teatrul în fotoliul de acasă** (r)
 18:00 **Academia copiilor** (r)
 19:30 **Comorile orașului**
 20:00 **Mama, tata, ziarele și eu**
 20:30 **Nocturna – direct**
 22:00 **Cultură fără tranziție – arhivă**

00:00 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****04:00 **La hanul morăriței** (r)05:00 **În căutarea folkului pierdut** (r)

MIERCURI – 25 mai 2011

06:00 *Promo USH*
 06:10 **Ani de liceu** (r)
 06:40 **Mama, tata, ziarele și eu** (r)
 07:00 **Contrapunct** (r)
 08:00 **Stele de mâine.**
 Emisiune de Dumitru Lupu
 08:30 **Virtuți și vicii.**
 Emisiune de Alexandru Lucinescu
 09:00 **Românul, cetățean european.**
 Emisiune de Cristina Păușan-Nuică
 09:30 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****
 13:00 **Cinefilia.** (r)
 Emisiune de Daniel Paraschiv
 14:00 **TVRM-edicina.** Prof. univ. dr. Alexandru Oproiu la dispoziția dvs.
 15:00 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****
 18:30 **Mama, tata, ziarele și eu.**
 Emisiune de Viorel Popescu
 19:00 **Lumea văzută de aproape.**
 Emisiune de Neagu Udroui
 20:00 **Noi consumatorii.**
 Emisiune de Mihail Dumitru Sandu
 20:30 **Viață de român.**
 Emisiune de Simona Șerban
 21:00 **Academica – Economia pentru cine?**
 Emisiune de Ilie Șerbănescu
 22:00 **Lumea sporturilor.**
 Emisiune de Cristina Matei
 22:30 **Film documentar – *Globe spin***
 23:00 **Contrapunct.** Emisiune de George Marinescu Simona Șerban
 00:15 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret**** (r)
 04:00 **Istoria cu învățătură** (r)
 05:00 **Academica Știință** (r)

JOI – 26 mai 2011

06:00 *Promo USH*
 06:10 **Lumea sporturilor** (r)
 06:40 **Mama, tata, ziarele și eu** (r)
 07:00 **Lumea văzută de aproape** (r)
 08:00 **Stele de mâine.**
 Emisiune de Dumitru Lupu
 08:30 **Academica – Știință.**
 Emisiune de Alexandru Mironov
 09:30 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****
 13:00 **La hanul morăriței.**
 Emisiune de Paulina Irimia
 14:00 **TVRM-edicina.** Prof. univ. dr. Andrei Firică la dispoziția dvs
 15:00 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****
 18:30 **Mama, tata, ziarele și eu.**
 Emisiune de Viorel Popescu
 19:00 **Agricultura și alimentația.**
 Emisiune de Constantin Predilă
 20:00 **Întâlnire cu folclorul.**
 Emisiune de Theodora Popescu
 20:30 **Atelier TV studențesc.**
 Emisiune de Ciprian Vasilescu
 21:00 **Academica – Cărți în instanță.**
 Emisiune de Florin Rotaru
 22:30 **Lauri pentru liceeni.**
 Emisiune de Cristina Matei
 22:30 **Film documentar – Innov8**
 23:00 **Consum cultura.**
 Emisiune de George Stanca

23:00 **Teatrul în fotoliul de acasă**00:00 **Știință și spiritualitate** (r)01:00 **Academia copiilor** (r)02:30 **Invitatul de la ora 13** (r)03:30 **Nocturna** (r)05:00 **Teatrul în fotoliul de acasă** (r)

MIERCURI – 25 mai 2011

06:00 **Stele de mâine** (r)
 06:30 **Românul, cetățean european** (r)
 07:00 **Cinepanorama** (r)
 07:30 **Șlagăr fix**
 08:00 **Mapamond cultural**
 08:30 **Stele de mâine**
 09:00 **Parodi press** (r)
 09:30 **Mama, tata, ziarele și eu** (r)
 10:00 **Nocturna** (r)
 11:30 **Am venit cu drag la voi**
 13:30 **Deutsche Welle** (r)
 14:00 **TVRM-edicina – direct**
 15:00 **Cultură fără tranziție – arhivă**
 16:00 **Cărți și probleme – arhivă** (r)
 17:00 **Cărți în instanță** (r)
 18:00 **Viața ca un spectacol** (r)
 19:00 **La Hanul Morăriței** (r)
 20:00 **Mama, tata, ziarele și eu**
 20:30 **Noi, consumatorii**
 21:00 **Echipele „Gusti”**
 22:00 **Istoria cu învățătură – arhivă.**
 23:00 **TVRM-edicina** (r)
 00:00 **Cinepanorama** (r)
 00:30 **Deutsche Welle** (r)
 01:00 **Cărți în instanță** (r)
 02:00 **Viața ca un spectacol** (r)
 03:00 **La Hanul Morăriței** (r)
 04:00 **Echipele „Gusti”** (r)
 05:00 **TVRM-edicina** (r)

JOI – 26 mai 2011

06:00 **Stele de mâine** (r)
 06:00 **Scrisori de acreditare** (r)
 07:00 **Contrapunct**
 08:00 **Mapamond cultural**
 08:30 **Stele de mâine**
 09:00 **Nimic fără lege** (r)
 09:30 **Mama, tata, ziarele și eu** (r)
 10:00 **Galele TVRM** (r)
 11:30 **Adevăratele stele** (r)
 12:00 **Teatrul în fotoliul de acasă** (r)
 14:00 **TVRM-edicina – direct**
 15:00 **Istoria cu învățătură – arhivă**
 16:00 **Grădina cu statui** (r)
 17:00 **Nocturna** (r)
 18:30 **Cărți și probleme – arhivă**
 19:30 **Cronica scepticului** (r)
 20:00 **Mama, tata, ziarele și eu**

00:00 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****04:00 **Nocturna** (r)05:30 **Deschide cartea!** (r)

VINERI – 27 mai 2011

06:00 *Promo USH*
 06:10 **Lauri pentru liceeni** (r)
 06:30 **Mama, tata, ziarele și eu** (r)
 07:00 **Contrapunct** (r)
 08:00 **Stele de mâine.**
 Emisiune de Dumitru Lupu
 08:30 **Scena ca istorie.**
 Emisiune de Violeta Screciu
 09:30 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****
 13:00 **Nocturna** (r)
 14:30 **Cronica ST.**
 Emisiune de Cristian Român
 15:00 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****
 18:30 **Mama, tata, ziarele și eu.**
 Emisiune de Viorel Popescu
 19:00 **Comorile orașului.**
 Emisiune de Cezar Lungu
 19:30 **Recital muzical.**
 Emisiune de Dumitru Cucu
 20:00 **Contrapunct.** Emisiune de George Marinescu Simona Șerban
 21:00 **Casă dulce românească.**
 Emisiune de Cătălin Maximiciu
 22:00 **Performeri în arenă.**
 Emisiune de Mugur Popovici
 22:30 **Cinefilia.**
 Emisiune de Daniel Paraschiv
 23:30 **Șlagăr fix.**
 Emisiune de Sorin Lupașcu
 00:00 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret**** (r)
 04:00 **Film documentar** (r)
 05:00 **Panteon** (r)
 05:30 **Atelier TV studențesc** (r)

SÂMBĂTĂ – 28 mai 2011

06:00 *Promo USH*
 06:10 **Performeri în arenă** (r)
 06:30 **Casă dulce românească** (r)
 07:30 **Noi consumatorii** (r)
 08:00 **Stele de mâine.**
 Emisiune de Dumitru Lupu
 08:30 **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret****
 11:00 **Academia copiilor.**
 Emisiune de Irina Haidet
 12:00 **Întâlnire cu folclorul.**
 Emisiune de Theodora Popescu
 12:30 **Cronica scepticului.**
 Emisiune de Cristian Român
 12:57 *Promo*
 13:00 **En garde!**
 Emisiune de Carmen Fulger
 14:00 **Un actor în culise.**
 Emisiune de Viorel Popescu
 14:30 **Adevăratele stele.**
 Emisiune de Sorin Lupașcu
 15:58 *Promo*
 16:00 **Magazin de weekend.**
 Emisiune de Marius Voicu
 16:30 **Cinepanorama.**
 Emisiune de Eugen Atanasiu
 17:00 **Ilinca Dumitrescu și invitații săi**
 18:30 **Contrapunct.** Emisiune de George Marinescu și Simona Șerban
 19:30 **Am venit cu drag la voi.**
 Emisiune de Georget Nuciă

20:30 **Virtuți și vicii**21:00 **Teatrul în fotoliul de acasă**22:00 **Profil spiritual – arhivă**23:00 **TVRM-edicina** (r)00:00 **Galele TVRM** (r)01:30 **Cronica scepticului** (r)02:00 **Adevăratele stele** (r)03:30 **Grădina cu statui** (r)04:30 **Virtuți și vicii** (r)05:00 **TVRM-edicina** (r)

VINERI – 27 mai 2011

06:00 **Stele de mâine** (r)
 06:30 **Noi, consumatorii** (r)
 07:00 **Un răspuns pentru fiecare** (r)
 07:30 **Un actor și rolurile sale – arhivă**
 08:00 **Mapamond cultural**
 08:30 **Stele de mâine**
 09:00 **Aplauze pentru harețiști** (r)
 09:30 **Mama, tata, ziarele și eu** (r)
 10:00 **En garde!** (r)
 11:00 **Atelier TV studențesc**
 11:30 **Cronica ST** (r)
 12:00 **Teatrul în fotoliul de acasă** (r)
 13:00 **Comorile orașului** (r)
 13:30 **Deutsche Welle** (r)
 14:00 **Lumea văzută de aproape** (r)
 15:00 **Profil spiritual – arhivă**
 16:00 **Echipele „Gusti”** (r)
 17:00 **Casă dulce românească** (r)
 18:00 **Cinefilia** (r)
 19:00 **Consum cultura** (r)
 20:00 **Mama, tata, ziarele și eu**
 20:30 **Nimic fără lege**
 21:00 **La Hanul Morăriței**
 22:00 **Românul, cetățean european**
 22:30 **Șlagăr fix**
 23:00 **Harețiștii** (r)
 23:30 **Stagiunea muzicală TVRM** (r)
 00:00 **Atelier TV studențesc** (r)
 00:30 **En garde!** (r)
 01:30 **La Hanul Morăriței** (r)
 02:30 **Lumea văzută de aproape** (r)
 03:30 **Casă dulce românească** (r)
 04:30 **Românul, cetățean european** (r)
 05:00 **Consum cultura** (r)

SÂMBĂTĂ – 28 mai 2011

06:00 **Stele de mâine** (r)
 06:30 **Gândești, deci exiști** (r)
 07:00 **Contrapunct**
 08:00 **Întâlnire cu folclorul** (r)
 08:30 **Stele de mâine**
 09:00 **Atelier TV studențesc** (r)

21:30 **Cum vă place.**

Emisiune de Viorel Popescu

22:30 **Film artistic: Remediu****(The treatment – China / CCTV)**

Conform reglementărilor CAN filmul poate fi vizionat de copii cu acordul părinților; genul: dramă (2001); Regia: Zheng Shaolong. Distribuție: Hollis Huston; Tony Leung Ka Fai, Wenli Jiang; Xu Zhu, Cat Cacciatore; După ani și ani de muncă, cu o carieră de succes și o familie fericită, Datong Xu simte că a devenit un american adevărat; Numai că totul se va năru în momentul în care tatăl său, sosit din China, îi aplică nepotului său, Dennis, un remediu foarte cunoscut în medicina tradițională chineză, Filmul prezintă diferențele ce despart cultura occidentală și cea orientală și repercursiunile ce pot rezulta de aici

00:00 **Cafe concert.**

Emisiune de Sorin Petre

00:30 **Adevăratele stele** (r)02:00 **Cum vă place** (r)03:00 **Academica Știință** (r)04:00 **Am venit cu drag la voi** (r)

DUMINICĂ – 29 mai 2011

06:00 *Promo USH*
 06:10 **Cinepanorama** (r)
 06:30 **Panteon** (r)
 07:00 **Deutsche Welle.**
 Emisiune de Oana Popescu
 07:30 **Deschide cartea!**
 Emisiune de Alexandru Mironov
 08:00 **Ecumenica.**
 Emisiune de Sorin Bejan
 09:00 **Vorbiți, scrieți românește.**
 Emisiune de Miorița Got
 09:30 **Basmele copilăriei.**
 Emisiune de Carmen Fulger
 10:30 **Idei în dialog.**
 Emisiune de Corneliu Toader
 12:00 **Starea de duminica.**
 Emisiune de Sorin Bejan
 12:30 **Scena ca istorie.**
 Emisiune de Violeta Screciu
 13:30 **Miorița – antologie de folclor tradițional.** Emisiune de Ioan Filip
 14:00 **Șlagăr fix.** Realizator Sorin Lupașcu
 15:00 **Teatrul în fotoliul de acasă.**
 Emisiune de Viorel Popescu
 16:00 **În căutarea folk-ului pierdut.**
 Emisiune de Maria Gheorghiu
 17:00 **Scrisori de acreditare.**
 Emisiune de Mihaela Mihailide
 17:30 **Dor de-acasă.** Emisiune de divertisment
 Realizator Puiu Stoicescu
 19:30 **Grădina cu statui.**
 Emisiune de Neagu Udroui
 20:30 **Galele TVRM organizate de Societatea Națională Spiru Haret pentru Educație Știință și Cultură**
 Emisiune de Georget Nuciă
 22:00 **Ieri și azi.** Emisiune de Ciprian Vasilescu
 22:30 **Film artistic: Un neam la Cambridge** (1958) (comedie)
 Bachelor of Hearts, regia Wolf Rilla, Distribuția Hardy Kruger, Sylvia Syms, Ronald Lewis, Wolf Hausse, student de origine germană, ajunge la Cambridge cu o bursă de un an. Pe lângă cursurile de la facultate face tot posibilul sa se acomodeze cu viața din Anglia, chiar daca de foarte multe ori este păcălit și atras în tot felul de pozne
 00:00 **Teatrul în fotoliul de acasă** (r)
 01:00 **Dor de-acasă** (r)
 03:00 **Galele TVRM** (r)
 05:00 **Scena ca istorie** (r)

*În emisiunea **Teleamfiteatrul Universității *Spiru Haret*** sunt prezentate **Consultații pentru sesiunea de examene.** Emisiunea este realizată în cadrul Departamentului Învățământ.

09:30 **Academia copiilor**11:00 **Lumea văzută de aproape**12:00 **Știință și spiritualitate** (r)13:00 **Invitatul de la ora 13** (r)14:00 **Magazin de weekend**14.30 **În căutarea folk-ului pierdut**15.30 **Gândești, deci exiști**16.00 **Adevăratele stele**17.30 **Virtuți și vicii** (r)18.00 **Viața ca un spectacol**19.00 **Aplauze pentru harețiști**19.30 **Șlagăr fix**20.00 **Film serial – *Cavalerii cerului – ep.7***21.30 **Cronica scepticului**20:00 **Galele TVRM**22:30 **Cinepanorama**23:00 **Lumea văzută de aproape** (r)00:00 **Cronica scepticului** (r)00:30 **Invitatul de la ora 13** (r)01:30 **Academia copiilor** (r)03:00 **Magazin de weekend** (r)03:30 **Viața ca un spectacol** (r)04:30 **Galele TVRM** (r)

DUMINICĂ – 29 mai 2011

06:00 **Stele de mâine** (r)
 06:30 **Aplauze pentru harețiști** (r)
 07:00 **Gândești, deci exiști!** (r)
 07:30 **Stagiunea muzicală TVRM** (r)
 08:00 **Cronica ST**
 08:30 **Stele de mâine**
 09:00 **Deutsche Welle**
 09:30 **Noi, consumatorii** (r)
 10:00 **Ecumenica**
 11:00 **Cinefilia**
 12:00 **Agricultura și alimentația**

O nouă dispută pe teme religioase a luat naștere în spațiul public, după ce Asociația Secular-Umanistă acuză că un proiect de lege ce are în vedere prevenirea intoleranței religioase ar încălca mai multe directive ale Consiliului Europei privind libertatea de expresie și de conștiință. Consultand textul propunerii legislative făcute de deputatul PNL Mirel Talos, HotNews.ro a constatat mai multe formulări confuze și interpretabile, cum ar fi cea care condamnă „comportamentul intolerant religios”, „indiferent de modul de exprimare - public/ privat, internet/poșta electronică”. Contactat de agenția de știri

amintită, Mirel Talos a explicat ce vrea să spună mai exact textul legislativ pe care l-a propus, precizând că acesta este un text perfectibil. În spiritul acestei „perfectibilități”, *Opinia națională* vă propune o abordare ecumenică a atitudinii religioase în spațiul public românesc, invitându-vă la resuscitarea unui străvechi mod de împletire a credinței cu bucuria descoperirii unor minunate lăcașuri de practicare a acesteia – pelerinajul la locuri în care se împletesc armonios frumosul și bunul, sub blânda ocrotire a aceluiași Dumnezeu.

Pelerinajul, între meditație și turism

De la Meca la Medina sau de oriunde spre Ierusalim și Roma, lumea veche și cea nouă cantă izbăvirea în călătorii inițiatice. Pelerinajul, cea mai veche formă de turism, a produs, pentru unii, adevărate industrii ale caravanseraului. Față cu tehnologiile turistice ale lumii, pelerinajul la locurile sfinte ale românilor se păstrează, încă, într-un neproductiv anonim.

Ortodoxia are o veche tradiție a pelerinajelor la locurile sfinte din țară sau din străinătate. Se pare că, în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, (când Constantinopolul decăzuse iar Rusia nu se afirmase, încă, drept a treia Romă), Iașul a fost capitala mondială a ortodoxiei și atrăgea pelerini din toată zona Balcanilor și din spațiul rus. Vasile Lupu s-a impus, în acele vremuri, ca întâi protector al ecumenismului, iar Dosoftei și, ulterior, Antim Ivireanu aveau să devină cele mai mari figuri ale ortodoxiei.

REPERE

Conform istoriei ecleziastice, evanghelizarea locuitorilor din nordul Dunării a fost făcută de Sf. Apostol Andrei, unul din ucenicii lui Isus Christos, și apoi de discipolii săi, în secolele I – III d.Ch. Dovezile arheologice probează la sfârșitul secolului al IV-lea o puternică viață bisericească, cu lăcașuri de rugăciune, episcopi, preoți și numeroși credincioși.

De la Biserica Neagră la mănăstirea Cozia

Evoluând unitar, deși despărțit în trei state diferite, spiritul creștin al românilor s-a dovedit, prin vremi, creator, în cadrul bisericii, de adevărate comori de arhitectură și artă.

Astfel, dacă în Transilvania medievală ordinele călugărești catolice, sub influența evoluției stilurilor din Europa Occidentală, au impus, succesiv, forme stilistice romanice, renaștentiste și baroce, (Catedrala romano-catolică din Alba Iulia, Biserica Neagră din Brașov, etc), în satele românești transilvane, ctitoriile voievodale timpurii conțin influențele

ambelor stiluri, topite în originale sinteze locale. (Bisericile Strei, Sântă Mărie Orlea, Densuș, etc. În sudul Carpaților, arhitectura ecleziastică va perpetua tipologii și tehnici specifice Bizanțului (Biserica Domnească Sf. Nicolae din Curtea de Argeș, mănăstirea Cozia, Vodița, Tisma, Codmeana)

Mănăstirile din Nordul Moldovei

Secolele XV și XVI probează originalitatea construcțiilor bisericești din Moldova și Valahia, dovedite prin numeroase monumente de excepție, fără analogii în alte spații artistice. Momentul major îl constituie bisericile și mănăstirile ridicate în timpul lui Țefan cel Mare și Sfânt (1457 – 1504). Arhitectura

bizantină și mijloacele decorative de inspirație gotică se armonizează într-o concepție spațială inedită la mănăstirile Putna, Pătrăuți, Voroneț, Moldovița, Sucevița.

Hârlău, Dorohoi, Neamț și altele. Tot aici se pot întâlni inegalabilele fresce interioare și exterioare care l-au făcut pe marele bizantinolog Andre Grabar să le considere “o carte ilustrată deschisă la toate paginile ei”.

Domnii Valahiei au ctitorit monumente inegalabile la mănăstirea Dealu, biserica episcopală de la Curtea de Argeș, biserica mănăstirii Snagov, lângă București, și multe altele.

Între Galata și Trei Ierarhi

În Moldova secolelor XVII și XVIII arhitectura religioasă tinde către noi orientări constructive, reprezentative fiind în acest sens trei biserici de la sfârșitul secolului al XVI-lea: mănăstirea Galata (1584), biserica Sf. Niculae – Aroneanu (1594) – cu elemente decorative ce sintetizează forme ale arhitecturii culte și artei

populare – și ctitoria mitropolitului Anastasie Crimca (1608), toate din Iași. Ele vor stimula ambițiile ecumenice și artistice ale voievodului Vasile Lupu (1634 – 1653), care a realizat două biserici unice: Biserica Trei Ierarhi (1637-1639), de o unicitate fastuoasă, cu o cromatică exterioară din aur și lapis lazuli, precum și mănăstirea Golia (1652), ambele, de asemenea, la Iași.

Toate aceste repere ale creștinismului românesc, adevărate bijuterii arhitecturale, împodobite cu picturi de o rară frumusețe, alături de numeroase altele ce împânzesc teritoriul României, structurează mai multe trasee turistice cu tematică artistic-religioasă. Ele pot fi văzute oricând, în toate cele patru anotimpuri, iar cel ce le cunoaște cu adevărat va deveni, cu siguranță, mai curat în suflet, mai îngăduitor și mai blând.

Un popor născut creștin

La început a fost Cuvântul. Prea singur, poate, în măreția-i atotcuprinzătoare, prea străin într-o lume fără hotar, fără neliști, fără tristeți de neînțeles și fără bucurii. O lume fără iubire. Sau o lume fără dor. Ne-am gândit că, în limba română, mult mai rostuit sau mult mai în spiritul Cărții Sfinte s-ar dovedi sintagma “La început a fost Dorul”. Pentru că numai din dor sau din copleșitoarea nevoie de a fi mereu în preajma unei întruchipări ce depășește granițele realului, sălășluind, ca-ntr-o sfâșiere de sine, într-un alt spațiu și-ntr-un alt timp, puteau să capete contur, din întinderea de ape și întinderea de cer, uscatul numit pământ și apoi marea, verdele, iarba cu sămânță, pomii roditori, luminătorii ce despart ziua de noapte, semnele arătătoare de vremi – zilele și anii , și peștii și păsările și toate fiarele pământului și cel plămădit din țărână căruia i s-a dăruit suflare de viață și s-a numit Om, binecuvântat ca, alături de femeia sa, să se înmulțească, să umple Pământul și să-l supună ... Întruchipat din Dor și năzuind continuu la împlinirea poruncilor sale, sufletul românesc s-a unduit dintotdeauna între cer și pământ. Semne ale credinței sale străvechi într-un Dumnezeu blând și îngăduitor, se află încă de la începuturile formării sale, fixate de istorie între secolele I -VII după Christos.

Bârsana - gura de rai a Maramureșului

Despre Valea Izei se spune că este ținutul de legendă al sufletului românesc. Dincolo de coline și păduri, există, însă, o altă geografie - mai profundă - aceea a sentimentelor. Și, pentru că la temelia tuturor acestora - coline, păduri, sentimente - se află credința și iubirea, oamenii cred că Mănăstirea Bârsana apropie, o dată mai mult, Valea Izei de Dumnezeu.

O mănăstire de maici este începutul rezidenței a ceea ce a fost odinioară o vatră de ortodoxie pe o autentică gură de rai. Aici, ca și-n alte locuri miraculoase din țară, înțelegem, mai bine locul neamului românesc, între Dumnezeu și bucată sa de pământ.

Aparținând de Episcopia Ortodoxă Română a Maramureșului și Sătmăului, Mănăstirea „Soborul Sfinților 12 Apostoli” din Bârsana este situată la 22 de km sud-est de municipiul Sighetul Marmăției, la ieșirea din Bârsana, spre podul Slătioarei, unde spațiile dumberărilor largi ale Izei se strâmtează, spre localitatea Strâmtura.

Ceea ce fascinează la Bârsana, dincolo de duhul locului de bună rânduială monahală, este desăvârșita unitate stilistică și simțul artistic fără greș care guvernează întregul așezământ, pe linia unei tradiții îmbogățite prin smerenie creatoare. Puritatea liniilor de la Bârsana constituie o incântare pentru ochi și pentru inimă: flocalie (iubire de frumos) mlădiată în lemn! Impresia neobișnuită a vegetalului transformat în «slavă stătătoare» împărtășește ochiul cu o sfințenie ca de început de leat, iar «gura de rai» a baladei capătă deodată consistență și chip.

Nici o notă discordantă în această sinteză de geniu țărănesc și cucernicie ortodoxă: arhitectura, sculptura ornamentală și iconografia își răspund una alteia fără monotonie, dar și fără stridență, într-o împărtășire firească. Trăgând la Bârsana și bucurându-te în tihnă de duhul primitiv al locului, ca pelerin sau doar ca simplu turist, frumusețea ți se așează de a sine în suflet.

La Bârsana, Ortodoxia este vrednică de tradiția ei, iar sufletul românesc răsuflă spre zăriștea lui mai bună. Mănăstirea este un dar și o binecuvântare a lui Dumnezeu nu numai pentru maramureșeni, care au păstrat unitatea poporului și a credinței sale apostolice; este un dar și o binecuvântare pentru întreg neamul românesc.

Putna – artă și credință

Mănăstirea Putna se găsește în comuna Putna din jud. Suceava, un ținut legendar al Bucovinei. Aflată la 72 km de “Cetatea de Scaun”, este prima și cea mai importantă ctitorie a lui Țefan cel Mare. Mănăstirea a fost construită între 1466 și 1469, în amintirea victoriei sale împotriva turcilor de la Chilia în 1465.

Cronicarul Ion Neculce istorisește astfel despre felul în care a fost ales locul pe care avea să fie zidită mănăstirea: “Țefan-Vodă cel Bun, când s-au apucat să facă mănăstirea Putna, au tras cu arcul dintr-un vârful de munte ce este lângă mănăstire. Și unde au agiunsu săgeata, acolo au făcut prestolul în altariu”.

La început a fost construită biserica cu hramul “Adormirea Maicii Domnului”, lucrările au luat sfârșit în 1469, slujba de sfințire (tărnosirea) având loc la 3 septembrie. S-au construit apoi Casa Domnească (1473),

chiliile, zidul de apărare cu turnurile aferente și Turnul Tezaurului, lucrările finalizându-se în anul 1481.

Reconstruită apoi sub voievozii Gheorghe Ștefan și Eustratie Dabija, ultima oară fiind restaurată la sfârșitul sec. XIX. Din vechea mănăstire nu se mai păstrează decât Turnul Tezaurului (în partea de Vest a incintei) zidit în vremea lui Ștefan cel Mare. În el și-au găsit adăpost, de năpăstuirile vremurilor, “nestematele” Putnei. De-a lungul veacurilor mănăstirea a trecut prin numeroase încercări cu incendii, năvăliri și ocupații străine, cutremure, însă acestea n-au putut întrerupe desfășurarea vieții monahale și lauda neîncetată adusă lui Dumnezeu.

Mănăstirea Putna a fost și important centru cultural-artistice, aici funcționând un atelier de calligrafii și miniaturisti, unul de broderie, școală de pregătire a pictorilor, zugravilor de biserici, precum și academie teologică. În muzeul mănăstirii se păstrează o colecție valoroasă de broderii executate în vremea lui Ștefan cel Mare, manuscrise, icoane și opere de argintărie.

În zilele noastre complexul monahal reprezintă un loc predilect de pelerinaj a românilor de pretutindeni, un loc deosebit și aducător de pace.

Aici sunt înmormântați: Ștefan cel Mare, Maria Voichița (ultima soție a domnitorului), Maria de Mangop, Bogdan cel Orb, Ștefăniță-Vodă și alți urmași ai săi până la Petru Rareș.

Tisma – citadelă a ortodoxiei românești

Mănăstirea Tisma cel mai vechi așezământ monahal din ara Românească, cu un rol primordial în menținerea credinței ortodoxe de-a lungul a peste 600 de ani, se află pe teritoriul orașului Tisma din județul Gorj, la 36 de km de orașul Târgu-Jiu.

Mănăstirea, reprezintă un monument de reculegere și închinăciune, de cinstire a credinței noastre strămoșești, un edificiu de cea mai frumoasă artă străveche. Ea a fost și un post de apărare al țării în vremuri de război, de găzduire a multor personalități pătrunse de un înalt patriotism.

Construită tot prin răvna cuviosului Nicodim, sora ei, Mănăstirea Vodița, a fost distrusă la puțin timp după construire (mai apoi s-a construit Vodița 2 unde Nicodim a revenit de la Tisma), singura citadelă a ortodoxiei noastre rămânând, timp de peste șase veacuri, Mănăstirea Tisma.

“Tot ceea ce se făcea dănie mănăstirii Vodița s-a dat și Tismanei - scria istoricul Alexandru Ștefulescu - amândouă mănăstirile fiind sub conducerea unuia și aceluiași stareț, Nicodim”. Abia după aceea a început construcția Vodiței din zid iar sub Radu I Vodă, zis și Radu Negru Vodă, biserica din zid a Tismanei.

Într-un peisaj fermecător, asemenea unui castel medieval cu bastioane la colțuri, mănăstirea Tisma este așezată pe vârf de stâncă, pe muntele Stărmăna, înconjurată de culmi împădurite și stâncoase, lângă gura întinută a Peșterii Sfântului Nicodim și de sub ale cărei ziduri țâșnește apa, rostogolindu-se în cascadă, cu o cădere de cea 40 m în râul Tisma. Celebru călător – diaconul Paul de Alep, împreună cu Patriarhul Macarie al Antiohiei au

vizitat mănăstirea Tisma în iulie 1657 și menționează în cartea sa, scrisă în limba arabă, „Note de călătorie”, printre altele: „... într-adevăr, ea nu mai are seamă nici în această țară, nici în alta, prin frumusețea locului și a așezării, prin mulțimea apelor sale și întârirea pe care o are, ajutată și de ocrotirea zidurilor sale înconjurătoare.”

Ctitorului mănăstirii, Cuviosul Nicodim cel Sfințit de la Tisma (1310-1406), îi aparține alegerea arhitecturii și a decorațiunilor acesteia. Construcția din zid a fost realizată cu sprijinul material al domnitorilor Basarabi: Radu Negru Voievod (1377-1383) și fiii acestuia Dan I (1384- 1386) și Mircea cel Bătrân (1386-1418).

Gabriel NĂSTASE

TEATRUL ÎN HAINE DE GALĂ

Gala Absolvenților, specializarea Arte Spectacolului – Actorie din cadrul Facultății de Arte a Universității Spiru Haret, a fost prezentată în perioada 20 – 22.05.2011, prin bunăvoința directorului, conf. univ. dr. Mihai Malaimare, la Teatrul Masca. Chiar din prima seară, vineri 20.05.2011, afleștea de spectatori de la Sala „Jacques Lecoq” a Teatrului Masca a validat calitatea actului artistic și munca pedagogică a îndrumătorilor de an care au prezentat producțiile anului terminal, respectiv prof. univ. Constantin Codrescu, conf. univ. Margareta Pogonat, prof. asoc. dr. Mirela Gorea, conf. univ. drd. Vlad Rădescu, asist. univ. Dana Voicu, asist. univ. Sorin Dinculescu și asist. univ. Cristi Toma. Oferta spectaculară ce a fost propusă de corpul profesoral coordonator al anului terminal a fost complexă, abordând texte dramatice variate și ofertante pentru tinerii studenți interpreți, viitori actori profesioniști. A fost prezentat spectacolul coupe „După trei ani...” format din piesa: „Fetele grase câștigă întotdeauna” de Madeleine George, cu: Alexandra Crăciun, Eliza Păuna, Lavinia Pop-Coman, Larisa Enache, Alexandra Gogan, având ca profesori coordonatori pe: prof.asoc. dr. Mirela Gorea și asist univ. Dana Voicu, și piesa „Imaginează-ți că ești ...”, serial teatral de Matei Vîșniec, cu: Ramona Bărbulescu, Maximiliano Nugnes, Robert Poiană, Alexandru Nucu, Maria Dodoc, Adrian Anghel, Iuliana Marin, Andrei Pătru, Roxana Popa, Victor Apetrei, având ca profesori coordonatori pe: prof univ. Constantin Codrescu, conf. univ. drd. Vlad Rădescu și asist. univ. Sorin Dinculescu.

A urmat seara a doua a Galei Absolvenților, unde, cu aceeași bucurie, a fost prezentată distribuția a doua a aceluiași spectacol coupe teatral „După trei ani...”, iar duminică, la Sala

Mare a Teatrului Masca, în incheierea Galei Absolvenților a fost prezentat spectacolul muzical „Dragostea todeauna”, adaptare de Ada D’Albon după un scenariu de Commedia dell Arte, cu: Diana Mărgulescu, Oana Ionescu, Raluca Grumăzescu, Laura Manea, Laura Neagoe, Bogdan Făniaru, Răzvan Timigeriu, Marius Petrescu, Sebastian Vâlcea, Cristian Dionsie, Silviu Dumitrache, Andrei Vasilescu, Cristian Toma. Au mai colaborat la acest spectacol conf. univ. Cornelia Angelescu (Canto – Tehnică Vocală), Magda Frâncu și Florin Roșu (Mișcarea scenică), Alexandra Băciu (Scenografie). Profesor coordonator: conf. univ. Margareta Pogonat.

Televiziunea României de Măine, partener media permanent al Facultății de Arte, a fost prezentă cu echipa sa de specialiști pentru a fixa video evenimentul artistic pentru care studenții noștri din anul III al Ciclului I Bologna s-au pregătit pe parcursul celor trei ani de studii. Studenții-actori din distribuție au accesat noul univers spectacular propus de pedagogii coordonatori cu încredere și dorință de joc, primind aplauzele publicului pentru jocul lor profesionist. O Gală a Absolvenților care oglindește cei trei ani de studiu de specialitate... O Gală a Absolvenților care a bucurat sute de spectatori aflați în contact direct cu vibrația spectaculară, dar și alte mii, zeci sau sute de mii, aflați în fața ecranelor televizoralelor, prin intermediul Televiziunii României de Măine. Un semn teatral ca un arc peste timp... Mulțumim echipei de cadre didactice coordonatoare! Mulțumim pentru profesionalism tinerilor actori!

Conf. univ. dr. George V. GRIGORE

